

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 9
sept. -
oktober
2013
17. årg.

Fredsflagparade over for Christiansborg på den officielle flagdag 5. september 2013 Foto: KP

TEMA: EU's militarisering og Danmark
Global protest: Nej til krig mod Syrien
EU-finanslov og nye nedskæringsreformer

TAG NOBELS FREDSPRIS FRA BARACK OBAMA OG EU -
GIV DEN TIL BRADLEY MANNING OG EDWARD SNOWDEN

Giv folketinget modstand!

Bravo! Godt gået! 6000 slagteriarbejdere på Danish Crown sagde Nej til en aftale om en lønnedgang på 6,4 pct. – svarende til 25.000 kr. om året før skat. De var ellers udset til at være pionerer for en ny type overenskomster i den private sektor: Direkte og massiv lønnedgang.

Aftalen var udarbejdet mellem koncernen og tillidsfolk blandt slagteriarbejderne og blev anbefalet deres forbund NNF – med en hæderlig undtagelse i den lokale NNF-formand for Midt- og Vestjylland, der anbefalede medlemmerne at sige nej.

Forslaget solgtes som slagteriarbejdernes investering i deres egne arbejdspladser. Hvis de ikke sagde ja, truede firmaet med at fyre 1000 ansatte og lukke tre slagterier over en tre-årig periode.

Men slagteriarbejderne gennemskuede fidusen: Der er ingen garanti for, at fyringer og lukninger ikke kommer alligevel. De sagde med 60 pct. mod 40 nej til at fungere i den tiltænkte rolle som banebrydere i Danmark for det generalangreb på lønnen, som er i gang i alle EU-lande fra arbejdsgivere og regeringer.

Propagandatrommerne buldrer: Lønnedgang er godt for konkurrenceevnen, arbejdspladserne, Den europæiske Union, Danmark og dronningen. Og der skal straffes med fyringer, når man siger Nej til et generøst tilbud om at få 25.000 mindre om året.

Det kom som en ubehagelig overraskelse ikke bare for arbejdsgiverne og de classesamarbejdende forbundstoppe, men også for regeringen og flertallet af folketingspolitikere, der presser på for at gennemføre lønnedskæringspolitikken.

For slagteriarbejdernes nej er et udtryk for den voksende modstand mod det nyliberale amokløb, der foregår i Danmark, EU og globalt – med nedskæringsreformer og fyringer i den offentlige sektor og hårdt pres for lønnedgang - i både den offentlige og private sektor.

Det er også et udtryk for en kampvilje også i den private sektor i lighed med den, der udviklede sig blandt de offentligt ansatte lærere, der blev lockoutet af deres arbejdsgivere i foråret.

1. maj lød kampparolen: Vend ryggen til regeringens politik! Det er det, nej'et fra slagterierne viderefører.

For tvungen lønnedgang og nedskæringsreformer er to

sider af samme mønt og samme politik. Nedskæringer og lønsækning går hånd i hånd.

Selv den unionsglade formand for EFS – Den europæiske faglige Sammenslutning – Bernadette Segol må indrømme, at EU har en bevidst og systematisk politik for lønsækning, som gennemføres af de lokale regeringer.

I en kommentar til opfølgelser, der viser at reallønnen er faldet i hele unionen fra 2000-2012, om end mest dramatisk i de kriseramte eurolande, konstaterer hun:

- Tallene beviser, at lønningerne er det vigtigste mål for nedskæringspolitikken i hele Europa. Lønningerne er klart blevet det vigtigste instrument eller reguleringsmekanisme i en politik for intern devaluering.

Det er en pæn formulering af en politik for at øge profitterne på de arbejdendes bekostning – for det er, hvad det handler om.

I Danmark lægger regeringen og folketingsflertallet op til en umiddelbar fortsættelse af den reform- og lønnedgangskurs, som finansminister Corydon kom til at personificere, da han påtvang SAS-personalet en lønnedgang og sendte skolelærerne i lockout, fordi de ikke ville betale for en folkeskolereform med mere arbejde – altså en skjult lønnedgang.

Mere end 27.000 arbejdende mennesker, der ikke kan få job, mistet dagpengereetten siden reformen trådte i kraft. På trods af nogle små plastre, som Enhedslisten har fået lov til at sætte for at stemme for finansloven, står 15.000 flere til at miste dagpengene i 2014.

Det er nyliberal reformpolitik. Velfærdsslagting. Profitmaksimering – det kan kaldes mange ting.

Men det er en reaktionære politik til gavn for kapitalen – på arbejdernes, de arbejdsløses og det store flertals bekostning. Det er den politik som EU, regeringen og folketinget vil fortsætte.

Derfor vil der blive demonstreret på folketingets åbningsdag under en parole om Stop for nedskæringerne og med krav om at nedskæringsreformerne rulles tilbage og der sker en social genopretning – NU.

Og derfor vil regering og folketing mærke en stadig større folkelig modstand – i lærernes og slagteriarbejdernes fodspor.

Redaktionen 17. september 2013

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 400 kr.

Institutioner
1 år 500 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
18. oktober 2013
Deadline næste nr. 14.10.13

Ingen job eller fremtidssikring i ny finanslov

EU bestemmer, hvilken politik der er ansvarlig, og forslaget til Danmarks finanslov for 2014 er skåret fuldstændigt perfekt efter direktiverne fra overkommandoen.

EU sætter grænserne, og i den ny finanslov forventes det såkaldte strukturelle underskud for det offentlige at blive på 0,4 pct. af BNP. Det ligger tæt ved grænsen i finanspagten og budgetloven, der tillader et maksimalt underskud på 0,5 pct.

Finansloven for 2014 bliver den første finanslov, hvor den nye budgetlov har virkning.

Underskuddet kommer ikke mindst fra skattelettelser, reducere af virksomhedernes energifgifter og sænket selskabsskat. Det er elementer i den såkaldte Vækstplan.dk.

Disse tab af indtægter vil accelerere frem mod 2020, efterhånden som reformen år for år implementeres.

Der er dog ingen som helst grund til at tro på, at tallene holder bare for næste år. Der arbejdes ud fra den forudsætning, at krisen er forbi i 2014, og der langsomt vil komme gang i hjulene igen med en samlet vækst på 1,7 procent.

Usikkerheden i det hele blev slået fast med syvtommersøm, da en af landets største entreprenørvirksomheder indgav konkursbegæring få timer før præsentationen af finansloven, og efterfølgende, da økonomiministeren nedjusterede forventningerne til 2013 til blot 0,2 procent.

Stort set hele finansloven er forhandlet på plads allerede i foråret, med et utal af nedskæringsreformer og forlig fra tidligere år.

Kontanthjælpsreformen forventes at give besparelser på en milliard. Og SU-reformen betyder besparelser for 2,2 milliarder kroner.

Langt flere er til gengæld kommet i uddannelse, så de samlede udgifter til SU

Krise og usikkerhed: Det halvfærdige kontorhus til Bestseller på Århus Havn, et af de mange byggerier ramt af entreprenørvirksomheden Pihl & Sønns konkurs. Foto: KP

er vokset en smule, mens taksameterpengene til uddannelserne er faldet, så der bliver relativt mindre plads og undervisning og dermed fortsat dårligere kvalitet.

Ny EU-finanslov

Blandt finansministerens salgsargumenter var penge til *grøn omstilling, arbejdspladser og bekæmpelse af fattigdom*.

Men for at sætte det i relief er de nye penge til grønne initiativer mindre end de 1,45 milliarder kr., der bruges på renovering af seks km af Helsingørsmotorvejen. Det, der bliver sagt om grøn energi og omstilling, viser sig i praksis at være varm luft, mens motorvejsudbygningen fortsætter med uformindsket styrke.

Kommuner og regioner har sparet 40.000 ansatte siden 2009. Men nu skulle bunden være nået, fortæller finansministeren: I 2014 er der plads til en vækst på 2000 ansatte, svarende til et øget offentligt forbrug på 0,5 procent.

Med erfaringerne fra de senere år betyder det *reelt nulvækst*, da besparelserne i det offentlige er større end vækstrammen.

Det konstaterer Dennis Kristensen fra FOA, der siger:

- Jeg er bekymret over, at regeringen lader velfærden sejle. Den stramme og overansvarlige finanspolitik vil med sikkerhed forlænge den økonomiske krise og have store konsekvenser for vores syge, børn og ældre.

- Kommunerne udviser i disse år en spareiver, hvor de har afskediget tusindvis af social- og sundhedsansatte, pædagogmedhjælpere og dagplejere. Samtidig står der penge på kommunernes bankkonti, der egentlig var budgetteret til at skulle bruges på velfærd. De penge kunne regeringen tvinge kommunerne til at bruge.

Der er ifølge TV-kanalernes mediekommentatorer gemt ca. en milliard kroner til at sikre, at Enhedslisten kan sætte sine fingeraftryk på den EU-dikterede nyliberale finanslov.

Finansloven øger den sociale ulighed og gør de rige rigere og de fattige fattigere. Den fortsætter nedskæringspolitikken. Den fortsætter oprustnings- og krigspolitikken og har deponeret politisk og økonomisk handlefrihed i EU. Den fortsætter SRSF-regeringens kurs i samarbejdet med partnerne fra blå blok. Den løfter ikke økonomien ud af krisen. Den er uden fremtidssikring.

Nedskæringsreformerne slår igennem

Spis kager, og tag et arbejde!

Stadig flere menneskers liv i Danmark bliver ødelagt af konsekvenserne af den neo-liberale krisepolitik, der føres. For nogle grupper vokser antallet markant. Det gælder for helt unge på kontanthjælp og ældre 61-70-årige, der er fanget i en gældsfælde.

Krisen har ikke bare betydet, at titusindvis har mistet deres arbejde, og arbejdspladser er fosset ud af landet. I hele EU har politikerne dikteret, at det offentlige skal øge arbejdsløsheden markant med nedlæggelse af offentlige arbejdspladser og smække låget i på de sociale kasser.

Striben af nedskæringsreformer – dagpenge, efterløn, førtidspension, kontanthjælp, SU, sygedagpenge – slår nu for alvor igennem.

Stadig flere mennesker er ude af stand til at betale deres almindelige regninger. I dag er næsten 230.000 personer registreret som dårlige betalere i RKI-registret. Det er 3,5 procent flere end sidste år.

Flere ældre

Især flere ældre mellem 61-70 år har fået større gæld de seneste år. Det skyldes ikke mindst de store fyringsrunder,

der har ramt denne gruppe hårdt, både i det private og det offentlige. Og det er de færreste, der bliver ansat i et nyt job.

Mange har ikke længere haft mulighed for at gå på efterløn i denne situation, ligesom mulighederne for dagpenge og kontanthjælp er blevet kraftigt beskåret med de seneste reformer.

Dermed har mange mistet muligheden for at betale deres regninger, og et stigende antal er røget på tvangsaktion med deres bolig.

Nedskæringsreformer

Flere unge

Blandt de helt unge enlige på kontanthjælp er ydelsen nu også barberet så langt ned, at der ingen penge er til forbrug efter faste udgifter.

Det almindelige lånemarked er lukket land for denne gruppe. Så står det grå/sorte lånemarked med skyhøje renter eller dyre forbrugslån tilbage. For et stigende antal i denne gruppe er gældsfælden smækket hårdt i.

Unge udgør i dag en væsentligt større andel af det samlede antal kontanthjælpsmodtagere end for fem år siden. Helt præcis er antallet af unge på kontanthjælp steget fra 61.000 til 92.000.

I disse tal fra Danmarks Statistik er unge på SU ikke medregnet. Det er især andelen af unge uden uddannelse, der er vokset.

Tag et arbejde!

Da befolkningen i Paris forud for den franske revolution sultede og krævede brød, lød det berømte citat fra dronningen: *"Hvis de ingen brød har, hvorfor spiser de så ikke kager?"*

I dagens Danmark lyder det fra politikerne fra både blå og rød blok: *"Hvis folk ingen penge har, hvorfor tager de så ikke et arbejde?"*

Propagandaen om at EU's nyliberale socialpolitik er et opgør med folks *"krævementalitet"*, eller *"først pligt, så rettighed"* eller *"det skal kunne betale sig"* har et helt klart klassefokus.

Det gælder kun for almindelige mennesker. Det gælder ikke for overklassen eller deres politikere; de får til gengæld skattelettelser, store fratrædelser og ministerpensioner og gigantsummer i konkurrencebistandshjælp.

Det går den gale vej, og det går hurtigt. Der er ikke brug for små justeringer, lappeløsninger og udenomssnak.

Der er brug for at få de reaktionære og asociale reformer taget af bordet og i stedet indført en aktiv socialpolitik, der sikrer, at ingen lades i stikken uden et ordentligt forsørgelsesgrundlag.

1. oktober: Giv folketinget modstand!

STOP NEDSKÆRINGERNE!
Rul reformerne tilbage -
Social genopretning nu!

Aktion omkring Christiansborg
hånd i hånd

1. oktober kl. 10.30
Find den på facebook

Aktionen fortsætter på
Rådhuspladsen

Vi tager Danmark tilbage!
Afskaf S-SF-R!
Demo på Rådhuspladsen
12.30

Se mere på kpnet.dk

En række faglige organisationer,
elev- og studenterorganisationer,
klimagrupper samt
velfærdsforeninger indkalder til
demo under parolen

Ja til fællesskab
– Nej til forringelser

Christiansborg Slotsplads
kl. 16.30

www.jatilfaellesskab.dk

Eleverne skal betale ny erhvervsskolereform

Med finanslovsforslaget har regeringen lavet en smartløsning, hvor erhvervsskolerne, allerede inden erhvervsskolereformen indføres, begynder at indbetale det beløb, som reformen ventes at koste

Adgangsbegrænsning, højniveau-spor, kompetenceløft af lærerne, opkvalificering af indholdet, basisår til helt unge og muligheden for at tage både svendebrev og studentereksamen samtidig: Det er nogle af de elementer, der indtil nu er kommet frem om den nye erhvervsskolereform.

Bare gøres smartere

Regeringen vil lave erhvervsskolereformen, uden at det koster staten penge.

"Det skal bare gøres smartere", udtaler socialdemokraternes erhvervsskoleordfører Ane Halsboe-Jørgensen. Et slogan som taget ud af Produktivitetskommissionens handlingsplan.

Med finanslovudspillet har regeringen afsat 983 millioner kroner til den forestående erhvervsskole-reform, og samtidig skærer de ned på taksameter-tilskuddet til elever på erhvervsskoler. En besparelse der "smart nok" - ifølge beregninger fra Danske Erhvervsskoler - over de næste fire år løber op i 980 millioner kroner. Det ender altså omtrent på den pulje, som regeringen har afsat til reformen.

"De tager jo bare penge og flytter dem rundt i systemet. Det er et kæmpe problem, når systemet ikke fungerer med de penge, der er nu. Det går jo ud over os elever, og hænger slet ikke sammen med det, de siger, de vil gøre," siger Morten Ryom, der er formand for Erhvervsskolernes Elev-organisation til avisen.dk.

Han tilføjer: *"Der er blevet suget penge ud af systemet gennem 12 år. Så lad nu være med at tage pengene på forhånd, før I kan se, at vi gør det smartere,"*

Undervisningsminister Christine Antorini forsikrer dog, at pengene løber ind i en 'omstillingsreserve', som ifølge finanslovsudspillet vil udgøre 1,8 mil-

liarder kroner i 2017:

"Det er en misforståelse, at vi har sparet en milliard på erhvervsuddannelserne. Omstillingsreserven betyder, at vi beholder to procent. De ligger i en god kasse hos mig, og det er ikke nogen, der skal bruges til alt muligt andet," siger hun.

Undervisningsministeren tror åbenbart stadig, at hun har sin troværdighed intakt efter forårets blokade mod landets folkeskolelærere for at tvinge dem til at betale for den nye folkeskolereform. Og at ingen kan huske, hvordan det er gået tidligere med lignede løfter fra regeringer og folketing.

Før snydt af ministre

"Jeg betragter ikke det her som en garanti. Vi har haft mere en én minister, som har stillet os penge i udsigt, som siden er endt i finansministerens kasser. Så vi vil se det, før vi tror det," siger Lars Kunov, der er direktør for Danske Erhvervsskoler til avisen.dk.

Finanslovens besparelser vil allerede træde i kraft 1. januar 2014, hvor en erhvervsskolereform endnu ikke vil være sat i værk. Så allerede der vil skolerne begynde at mangle penge og mærke nedskæringerne.

Adgangskrav og praktikpladser

Regeringen fastholder at indføre adgangskrav som det middel, der skal sikre unge en erhvervsuddannelse. Det er et krav, som allerede i foråret blev rejst af Dansk Arbejdsgiverforening og

LO toppen.

Erhvervsskolerne elevorganisation (EEO) var allerede dengang ude og advare mod at indføre adgangskrav, og planen om at oprette en erhvervsrettet 10. klasse for dem, der ikke klare adgangskrav i dansk og matematik

"Det vil bare være endnu et nederlag i en lang række for de her unge. Hvad fanden skal det nytte? Og hvad er alternativet for de 8000 unge, som hvert år dumper afgangseksamen? Et år mere i skole?", udtalte EEOs formand Morten Ryom i foråret:

"Så kan de, der i forvejen er skide skoletrætte, prøve en gang til. Jeg tror ikke på det. De, der ikke klare sig godt i folkeskolen, trænger ikke til et år mere i skole, men til at komme ud og arbejde".

Både ifølge EEO og Erhvervsskolernes ledere og chefer er problemet ikke, at erhvervsskolerne ikke er boglige nok. Tværtimod er det manglen på praktikpladser, der er firedoblet siden 2008, som stadig er et hovedproblem.

Udsigten til en praktisk uddannelse uden praktisk erfaring er stadig den bærende årsag til, at de fleste unge styrer uden om teknisk skole, hedder i en ny undersøgelse fra Ugebrevet A4.

Der mangler forsat svar fra regeringen på, hvordan de unge, der ikke kommer gennem nåleøjet med de nye adgangskrav, skal få en erhvervsuddannelse. Eller skal de bare overtales til sig selv til kontanthjælps aktivering?

EEO er kommet med et udspil til en erhvervsskole reform til gavn for alle elever uden adgangskrav.

Finansloven, konkurrencestaten og Enhedslistens sigtelinjer

Af Klaus Riis

Regeringens finanslovforslag vil være en ny asocial og nyliberal EU-lov, som Enhedslisten brænder efter at sætte sine fingeraftryk på. Fra partiets sommergruppemøde er der fremlagt nogle 'sigtelinjer' for at vende udviklingen og vinde kommende valg.

Det lykkedes SRSF- regeringen at få neddæmpet de voldsomme protester i forbindelse med lærerlockouten og de nyliberale reformer, som ikke mindst kom til udtryk 1. maj. Et forlig med Enhedslisten med nogle krummer til dem, der var ved at falde ud af dagpengesystemet, var nok til at få bremsat den store folkelige mobilisering for at stoppe regeringen.

Enhedslisten har nu været med i to finanslove. Den første betegnede de som positiv og et skridt i den rigtige retning. Den anden var noget lort, som de var nødt til at stemme for af hensyn til dagpengemodtagere, der var ved at falde ud.

Det vil de 25.579, der indtil 1. august var faldet ud af dagpengesystemet i år, og de mere end 30.000, der vil være det ved årsskiftet, utvivlsomt være Enhedslisten taknemmelige for.

Finanslov 2014: Inden for EU's rammer

Den 27. august fremlægger finansminister Bjarne Corydon regeringens udkast til finanslov for 2014. Forhandlingerne med partierne går i gang lige efter.

Corydon forsvarer med næb og klør regeringens asociale reformer og omstillingen til en nyliberal 'konkurrencestat':

- Sandheden er, at vi er i fuld gang med en voldsomt positiv dagsorden, der handler om at styrke og modernisere velfærdsstaten, og at resultatet af den forandring vil være et langt bedre samfund end det, vi har i dag, siger Bjarne Corydon til Politiken.

Efter Socialdemokraternes sommergruppemøde lagde han op til nye jobs og nye velfærdsforbedringer – her i Folkebevægelsen mod EU's gengivelse:

"Den formel, vi fører den økonomiske politik efter, ligger fuldstændig klart fast. Den går ud på, at vi gerne lempet eller investerer så meget som muligt i at skubbe gang i et opsving, som vi kan.

Et så højt investeringsniveau som muligt inden for de rammer, der er målet på, om vores økonomiske politik er ansvarlig."

Nej til EU-finanslov

Og så nævner Corydon rammerne: EU's henstillinger, finanspagt og den budgetlov, som EU har dikteret.

Regeringen vil altså tilsyneladende nu investere så meget, der tillades fra Bruxelles, konstaterer Folkebevægelsen tørt.

Enhedslistens sigtelinjer

Støttepartiet Enhedslisten giver ikke så let op. På partiets sommergruppemøde vedtog man et papir med titlen *'Fællesskab fungerer – Sigtelinjer for en grøn og solidarisk politik, der kan vinde næste valg'*.

Det vil også være udgangspunktet for dets deltagelse i finanslovforhandlingerne.

1) Frem mod fuld beskæftigelse

2) Genopretning af velfærd og økonomisk lighed

3) Grøn omstilling

Efterårets forhandlinger om finansloven vil være en afgørende test på, om regeringen er villig til at vende udviklingen, konkluderer partiet.

Forhindringer på reformvejen

I sin iver efter igen at sætte aftryk på finansloven lader Enhedslisten simpelt hen, som om monopolernes EU og dets henstillinger, finanspagt, budgetlov og hele den nyliberale nedskæringspolitik, som går ud på løndumping og social dumping, ikke eksisterer, og som om den ikke gennemføres af SRSF-regeringen.

En ting er smukke visioner. Men i realiteternes verden støder Enhedslistens hensigtserklæringer og ønske om et bedre og rødere og grønnere samfund på tre store forhindringer – den kapitalistiske økonomi, monopolernes EU og det danske EU-medlemskab samt af SRSF-regeringens erklærede og faktiske politik, som bygger på tilslutningen til EU's nyliberale politik, som den har fælles med blå blok.

Hvordan stiller Enhedslistens sigtelinjer sig i forhold til det?

1. Sigtelinjerne ignorerer kapitalismens økonomiske lovmæssigheder. Produktionens formål er profit til kapitalen, hvilket udelukker fuld beskæftigelse og samtidig sikrer et stadigt pres nedad på arbejdernes lønninger og reallønnen.

Under kapitalismen har der aldrig været og bliver der aldrig fuld beskæftigelse, ikke engang i de bedste højkonjunkturperioder.

2. Det er en grundlov for kapitalismen, at de rige – kapitalisterne, den herskende klasse – bliver rigere, og de fattige fattigere. At uligheden vokser. Det ændrer de teknologiske fremskridt eller den globale udbredelse af mobiltelefoner ikke på.

Og 'grøn omstilling' støder på de samme snævre rammer, det kapitalistiske og imperialistiske system udstikker. Giver det profit, så får den måske en chance i enkelte produktioner på begrænsede områder.

Men planmæssig omstilling eller et stop for rovdriften på ressourcerne eller for forværringen af klimakrisen er uforenelig med den kapitalistiske profitjagt og kan kun gennemføres af et socialistisk samfund, der kan sikre en samfundsmæssig udvikling efter en sammenhængende plan, som vil være mulig, når produktionen og produktionsmidlerne overtages og styres af samfundet.

3. Det danske velfærdssamfund – eller den nordiske kapitalistiske velfærdsmodel – forsvinder ikke, fordi Socialdemokraterne laver forlig med højrefløjen i stedet for Enhedslisten. Og den vil ikke blive forsvaret, bevaret og forbedret af forlig med Enhedslisten.

Det er en fælles strategi for både blå blok og SRSF at omdanne den gamle 'velfærdsstat' til en ny og moderne 'konkurrencestat', som finansminister Corydon kalder det.

Enhedslistens reformønsker ramler lige ind i en kapitalistisk og imperialistisk blok, som hedder EU, og som er oprettet som et instrument for de store europæiske monopoler i den globale konkurrencekamp.

Den Europæiske Union har traktatfæstet en nyliberal politik, der slagter de gamle 'velfærdsstater' og deres sociale sikkerhedsordninger og med nedskæringsreformerne har iværksat et massivt angreb på de arbejdendes realløn i alle EU-lande.

Danmark er medlem af EU, og både regeringen og blå blok har tilsluttet sig og vil tilslutte sig samtlige nyliberale målsætninger, doktriner og traktater.

Både Thorning og Løkke og Co. pønser i finanslovperioden på at afskaffe to af de danske EU-undtagelser og opnå dansk tilslutning til den europæiske patentdomstol, der kan sikre monopolerne nye veje til at omgå en national lovgivning.

lerne nye veje til at omgå en national lovgivning.

Vil udviklingen vende med en finanslov med Enhedslisten?

Socialdemokraterne har næsten hundrede års erfaring som administrator af det kapitalistiske Danmark. Enhedslisten har to år som afgørende støtteparti for regeringen.

Hvad mon vejer tungest i forhold til den kommende finanslov?

Uanset om det sker i forlig med Enhedslisten eller med blå blok, eller med begge, vil finansloven for 2014 blive en asocial nyliberal lov, der vil øge uligheden og cementere den nyliberale reformpolitik på alle niveauer – også når den garneres med løfter om arbejdspladser og grøn vækst.

Selvfølgelig vil Enhedslisten få nogle indrømmelser – i stil med dem, der ikke har forhindret dagpengereformen i at støde titusinder ud i social elendighed i år, og endnu flere i 2014.

Partiet stiller en række fornuftige krav om stop for fyringer og nedlæggelser af stillinger i det offentlige og for de økonomiske rammer for kommunerne, der er mindre luftige og mere realistiske end 'sigtelinjerne'.

Men Enhedslistens problem er – som alle andre reformisters – at reformer ikke kan ændre på udviklingsretningen hen imod større social ulighed, reallønsfald, kronisk massearbejdsledighed, forringede og stadig ringere vilkår for alle på overførselsindkomst osv. De kan højst sætte en lille bremse på, forsinke tempoet, men ikke ændre retningen nedad.

Finanslovforhandlingerne bliver ikke en afgørende test på, om regeringen vil vende udviklingsretningen. Det spørgsmål kender vi allerede svaret på.

Den fulde vægt af de allerede vedtagne asociale og nyliberale reformer gør sig endnu ikke gældende, men vil blive følt i løbet af 2014. Skolereformen vil betyde nye fyringer i det offentlige. Reallønnen vil fortsat falde. Værdien af

overførselsindkomsterne vil fortsat forringes. Velfærdsydelseerne bliver færre, mindre og ringere. Titusinder vil ryge ud af det sociale sikkerhedsnet.

Men Enhedslisten vil bilde folk ind, at nu går det eller kan gå den anden vej. Nu vil regeringen følge en anden kurs, nu vender udviklingen! Og næste valg – kommunalvalg, EU-valg og folketingsvalg – vil blive vundet, så kursen kan fortsættes i det uendelige.

Det er uheldigvis ikke andet end et stort politisk bedrag.

Op til Enhedslistens landsmøde i slutningen af april i år lagde folketingsgruppen op til, at partiet skulle opstille selvstændigt til EU-parlamentsvalg i konkurrence med Folkebevægelsen mod EU. Det faldt med en hårfin margin.

Ellers ville man se partiet tonse løs med fuld beskæftigelse, social lighed, grøn omstilling, en 'social protokol' i EU og kritisk støtte til unionen. Og løfter om, at også den vil følge en anden kurs, en kurs for 'et socialt Europa'. SF har allerede taget turen.

At vinde valg står i centrum for Enhedslistens strategi og taktik. Og også for dets 'sigtelinjer'. Om nogle måneder skal der lige vindes et kommunalvalg, næste folketingsvalg kommer senest i 2015.

Efter to år som støtteparti for Thorning og Vestagers regering må det konstateres, at Enhedslistens illusions-skabende politik og parlamentariske fokus ikke fører nogen steder hen.

Enhedslisten er derimod med til at forhindre udviklingen af en slagkraftig modstand mod EU's og regeringens kapitalistiske politik og er direkte med til at kvæle denne modstand, når den for alvor vil manifestere sig.

Sandheden er, at reformer under kapitalismen i sidste ende er et biprodukt af den nationale og globale klassekamp og et udtryk for det konkrete styrkeforhold mellem klasserne – og ikke et resultat af reformstrategierne.

Vi må organisere os – og stå sammen mod endnu en krig

Den danske fredsbevægelse bruger den midlertidige pause efter aftalen mellem Obama og Putin om Assad-regimets kemiske våben til at organisere sig. For krigsfaren er ikke drevet over.

Der har allerede været demonstreret flere gange mod en Syrien-krig og mod danske krigsdeltagelse i Århus, København og Odense. Lokale antikrigsgrupper dannes landet over.

I en række byer vil der blive demonstreret ved en krigsstart. Den meget aktive fredsgruppe Valby og Sydvest mod krig har indkaldt den københavnske fredsbevægelse til demonstration ved den amerikanske ambassade. Her følger dens indkaldelse:

Lige nu er det vigtigste mål for fredsbevægelsen at stoppe USA's og villige koalitions partnere i forehavendet at angribe Syrien militært.

Storbritannien har stemt nej til Cameron, det tyske parlament har sagt nej, Obama har sparket til hjørne, men den danske regering og Helle står fast, med eller uden FN.

Ingen krig mod Syrien !

Det er det mål vi må sætte alle kræfter ind på NU. Vi skal ikke lade os splitte og vi skal ikke lade os forsinke af forskellige meninger om baggrunden og fremtiden.

Det er nu vi uden tøven må kaste os over opgaven: Ingen ny krig - ingen krig mod Syrien.

Kun en forsvindende lille del af verdens befolkning ønsker mere krig, mere død, mere ødelæggelse. Den syriske, den ægyptiske, den libyske, den tunesiske, den somaliske ... den danske, Verdens befolkninger ønsker FRED.

Ingen missiler, ingen droner, ingen nålestiksaktioner kan skabe freden. Kun det store flertal kan sammen tvinge magthaverne fra deres forehavende.

Vi indkalder alle der vil deltage i protesterne mod nye krigshandlinger til at møde op:

- kl. 16 den dag krigen starter (dagen efter, hvis den starter efter kl. 12 middag dansk tid), ved den amerikanske ambassade

Vi ønsker at alle der vender sig mod krigen deltager. Vi støtter ikke nogen parter i den igangværende konflikt. Vi betinger ikke vores afvisning af FN-mandat eller ej.

Vore paroler er klare og utvetydige:

NEJ til krig mod Syrien

Nej til dansk krigsdeltagelse

Krigsmodstand på facebook og net

”Fredsbevægelsen er beredt på at situationen kan ændre sig hurtigt, og krigen om Syrien er ikke slut. Derfor er det vores intention at styrke fredsbevægelsen også med landsdækkende initiativer.”

Sådan lød slutreplikken fra Franz Krejbjerg, da han den 15. september holdt tale på vegne af Århus mod Krig og Terror på demonstration mod krig mod Syrien.

Antikrigsbevægelsen har brug for at styrkes og vokse. Propagandaløgne er en nødvendig del af opbygningen til krig, og vi har brug for både viden og organisering.

En række hjemmesider og Facebooksider er nyttige til disse formål. I forbin-

delse med truslen om krig mod Syrien er der opstået nye initiativer, der samler krigsmodstandere. Andre har fungeret i længere tid som hjemmesiden Stop Terrorkrigen – www.stopterrorkrigen.dk – hvor man kan finde materialer, analyser og dokumentation om krige og krigsmodstand siden starten på 'ter-

rorkrigen' i 2001. Se også hjemmesiden fredsfestival.dk (Valby og Sydvest mod krig)

For aktuelle aktiviteter rundt om i landet kan bl.a. følgende sider på facebook anbefales. Søg på

København:

Fredsfestival (Valby og Sydvest mod krig)

Fredsvagten ved Christiansborg

Århus:

Århus mod Krig og Terror

Fyn:

Nej til krig mod Syrien – nej til dansk krigsdeltagelse Fyn

Nej til krig i Syrien

Side om side med Al Qaeda: Et speget krigsspil om Syrien

Nøjagtig 12 år efter det endnu uopklarede angreb på World Trade Center og Pentagon 11. september 2001 gav anledning til USA's endnu uafsluttede terrorkrig med al Qaeda som det angivne hovedmål, foregår et speget krigsspil for verdensoffentlighedens øjne – og bag kulisserne. USA, Israel og deres faste allierede (som Danmark) er på krigsstien for at smadre endnu et mellemøstligt land – denne gang ubestrideligt side om side med Al Qaeda.

Det bebudede amerikanske angreb mod Syrien uden om FN og alene med dets mest villige tjenere er stødt på så kraftig international modstand, at den amerikanske præsident har måttet ændre taktik og nu er 'tilbage på FN-sporet', som det hedder i mainstream-medierne.

Her hedder det også, at en 'diplomatisk løsning' er på vej, men at 'det militære pres' opretholdes. Assad skal udlevere og tilintetgøre alle sine lagre af kemiske våben.

Krigsforberedelserne er med andre ord ikke indstillet, og truslerne om et massivt lynangreb med fly og raketter som 'straf' for Assads påståede brug af giftgas, kombineret med en velforberedt offensiv fra 'oprørernes' side, opretholdes.

Men iværksættelsestidspunktet er udskudt, i al fald med et par uger.

Hvem brugte giftgas?

Det er ikke fastslået med sikkerhed, hvem der gennemførte det giftgasangreb, der fandt sted den 21. august i forstæder til Damaskus. USA, Frankrig og den øvrige kerne af kolonikrigere beskylder Assad-regimet for det, men det afvises af Rusland på basis af egne undersøgelser. En rapport fra FN-inspektører om angrebet foreligger endnu ikke.

En gruppe tidligere ansatte i amerikanske efterretningstjenester – *Veteran Intelligence Professionals for Sanity* – kom i sidste uge med deres egen bedømmelse, der frikendte Assad for at stå bag.

Instruktøren og journalisten Nagieb Khajas dokumentarfilm 'Store A – fra bandekrig til jihad', som vises på DR, fortæller historien om den brutale gangster og bandede Abderozzak Benarabe fra Nørrebro, der bliver 'hellig kriger' og bruger sine færdigheder som deltager i Ahrar-al-Sham-brigaderne i Syrien. Ahrar-al-Sham fører sektærisk krig og har et militært samarbejde med al Qaeda-militser som al Nusra-fronten. Dokumentaren er afslørende for, hvordan det syriske regimes modstandere går hånd i hånd med fundamentalistiske islamistiske terrororganisationer, som samler kriminelle fra det meste af verden. Foto: Nagieb Khaja, DR

De retter i stedet en anklage mod islamistiske udenlandske lejesoldater, der er rejst ind over den syriske grænse med støtte fra nabolande for at gennemføre angrebet og lægge skylden på regimet med henblik på at få USA til at gå i krig.

Det er heller ikke fastslået, hvem der egentlig var mål og ofre for giftgassen – om det var væbnede 'oprørere' og/eller civile. Forskellige kilder angiver

Ingen krig mod Syrien !

alt mellem 200 og 1400 dræbte, eller midtmellem.

Men det hævet over enhver tvivl, at al Qaeda-relaterede 'oprørere' besidder kemiske våben og giftgas. Den iranske regering har i flere breve til USA siden midten af 2012 advaret om, at sunnimuslimske ekstremister besad kemiske våben, og at USA som støtte af dem ville blive holdt ansvarlig for deres brug.

Den amerikanske avis Christian Science Monitor er kommet i besiddelse af et af disse officielle breve og offentliggjort det.

Side om side med al Qaeda

Det erklærede mål for 'krigen mod terror', der blev indledt efter 11. september 2001 med angrebet på Afghanistan, som i 2003 blev fulgt op af krigen mod Irak, var angiveligt at ramme fundamentalistisk islamisk terrorisme fra al Qaeda og lignende.

I dag er billedet vendt om. Både i Libyen i 2011 og i Syrien fra borgerkrigens start samme år har man arbejdet tæt sammen med islamistiske terrorister og islamistiske politiske partier og bevægelser, hvis mål er at skabe et kalifat, islamistiske stater, og som støttes af USA's nære allierede i regionen, Saudi-Arabien, Qatar og Tyrkiet.

Godt nok forekommer der sammenstød mellem USA og NATO med al Qaeda-relaterede grupper, som det var og er tilfældet i Mali. For ikke at tale om Libyen, hvor al Qaeda-relaterede grupper sidste år – 11. september 2012 – i et angreb på den amerikanske ambassade i Benghazi bl.a. dræbte ambassadøren, og tilsyneladende har fulgt det op i 2013 med et bilbombeangreb på det libyske udenrigsministerium, der er placeret i samme by.

Men disse væbnede konflikter med islamistiske terrorgrupper kan ikke sløre den kendsgerning, at al Qaeda og islamistisk terrorisme står stærkere i de muslimsk dominerede lande i Mellem-

østen, Afrika og Asien end før 'krigen mod terror'.

USA og NATO samarbejder og kæmper sammen med al Qaeda og islamisterne i Syrien om at vælte Assad – uanset at sunni-islamisterne i Syrien fører en sekterisk krig, der ikke bare bekæmper et autoritært, men relativt sekulært regime som Assads, men også anderledes-troende muslimer som shiitter, samt kristne og andre vantrø.

Obama bortforklarer

Barack Obama måtte i sin tale om den ændrede taktik i Syrien natten til den 11. september, der annoncerede, at det militære angreb på Syrien blev sat på standby, også indrømme, at al Qaeda-lignende grupper opererer i Syrien. Han sagde:

“Det er sandt, at nogle af Assads modstandere er ekstremister. Men al Qaeda vil bare blive stærkere i et mere kaotisk Syrien, hvis folk der ser, at verden intet gør for at forhindre uskyldige civile i at blive gasset ihjel. Hovedparten af det syriske folk og den syriske opposition, vi arbejder sammen med, ønsker bare at leve fredeligt, værdigt og i frihed. Og dagen efter en militær aktion vil vi fordoble vores anstrengelser for at finde en politisk løsning, som styrker dem, som går op imod tyranniets og ekstremismens kræfter.”

Obama lyver både om jihadisternes faktiske hovedrolle i krigen mod Assad og om, at de støttes og udrustes af USA's nære arabiske allierede – og af USA selv, bl.a. gennem CIA. Uden dem ville det væbnede oprør og borgerkrigen være slut.

Det væbnede oprør støttes ikke af flertallet af syrerne, selvom Obama og de vestlige journalister, der er embeddede hos 'oprørerne', såsom DR's Puk Damsgaard, vil skabe det indtryk, når de beskriver jihadisternes som 'the good guys' og regimet som 'the bad guys'.

Flertallet af syrerne ønsker ikke et vestligt angreb, og de ønsker ikke indblanding udefra.

De titusinder af islamistiske krigere, som er strømmet til fra mange lande, er frygtede for deres brutalitet og grusomhed. Derfor er støtten til regimet blevet øget, og det er en væsentlig årsag til, at 'oprørerne' nu militært er trængt i defensiven, og at USA og dets villige vil gribe ind til støtte for 'oprørerne', indbefattet al Qaeda.

De fleste syrere ønsker en afslutning på borgerkrigen og en ikke-sekterisk politisk løsning, der baner vej for et mere demokratisk samfund.

Det er ikke, hvad Obama, Anders Fogh Rasmussen eller Thorning og Søvndal går efter.

FN på banen: Syrien skal udlevere giftgas

USA er verdens største producent og bruger af krigsgas. Fra Koreakrigen til napalm og Agent Orange i Vietnam til forarmet uran og kemiske angreb i Irak, bl.a. i Falluja, har USA igen og igen overtrådt 'den røde streg'.

Men det er også et faktum, at Syrien besidder betydelige lagre af giftgas. Og deres udlevering og ødelæggelse er den 'diplomatiske' løsning for at undgå en ulovlig krig mod Syrien fra USA's og dets venners side.

Syrien har tilkendegivet, at det er parat til det, og dets allierede Iran går ind for det.

Det kunne se ud som noget, USA og Rusland har handlet af, men aftalerne er endnu langt fra på plads, og der foregår et intensivt politisk og diplomatisk spil omkring det.

Fra den krigsgale franske regering lød der med det samme et krav om, at Syrien skulle udlevere Assad til krigsforbryderdomstolen sammen med deres kemiske våben. Frankrig forelagde også en resolution for FN's sikkerhedsråd, der lignede en blankocheck til krig, hvis Syrien ikke opfyldte dens betingelser.

Indtil videre har Rusland, belært af erfaringerne med en Libyen-resolution,

undladt at gå med på en sådan resolution.

For krigsmagerne er den taktiske retræte en mulighed for at skabe sig en bedre propaganda-plattform, der måske kan overbevise flere allierede om at støtte og overbevise verdensoffentligheden om det berettigede i USA's krigstrusler og mulige krig.

Der eksisterer selvfølgelig en mulighed for, at hele denne manøvre med at få udleveret de kemiske våben lykkes, og at USA indstiller sit planlagte krigstog.

Men det vil ikke betyde, at den skjulte og ødelæggende krig mod Syrien indstilles med provestlige kræfter og al Qaeda i kamp side om side.

USA og dets allierede forsyner 'oprørerne' med penge og våben, med specialtræning af militsgrupper i tyrkiske og arabiske træningslejre, og har givet grønt lys for en horde af jihadister på 'oprørernes' side fra en lang række lande. Heriblandt en berygtet bandeleder fra Nørrebro, København.

Assad-regimets udlevering af dets kemiske våben ville for USA og dets allierede give den 'tryghed', at selvom de islamistiske lejesoldater skulle indtage Damaskus uden hjælp fra amerikanske bomber, så vil det ikke betyde adgang til store våbenlagre – sådan som det var tilfældet i Libyen, hvor våbnene er brugt til krige i Mali og andre afrikanske lande.

Tågen ligger tæt hen over det kyniske spil.

11. september 2001 er 11. september 2013 blevet til en uerklæret, men reel alliance mellem USA og dets allierede – Danmark indbefattet – og 'ærkefjenden' al Qaeda. En forbavsende historiens ironi.

Det eneste, der gennem tågen fremstår helt sikkert, er, at det danske folketing er en flok papegøjer, der efterplapper nøjagtigt det, som den amerikanske præsident siger.

De kunne lige så godt udskifte søvngængerne med et direkte *livefeed* fra Det Hvide Hus.

Netavisen 11. september 2013

Stortingsvalg

Blå regering – rød-grønt katastrofevalg

Norge får nu en åbent borgerlig regering med Merkel-kopien Erna Solberg som statsminister. De norske marxist-leninister betegner resultatet som et rød-grønt katastrofevalg.

Jens Stoltenberg mister regeringsmagten, og hans Arbeiderparti (de norske socialdemokrater) går en del tilbage, men er fortsat største parti.

SV (modstykke til SF og regeringsparti) taber mere end en tredjedel af stemmerne, men klarer lige præcis spærregrænsen.

Rødt (Enhedslistens pendant) har tilbagegang og er med 1,1 pct. langt fra spærregrænsen på 4 pct. Det gamle norske 'kommunistparti' NKP får 0,0 pct. med sine lidt mere end 600 stemmer.

Høyre bliver største borgerlige parti, Siv Jensens Fremskrittsparti taber næsten en tredjedel af sine mandater, men vil enten blive regeringsdeltager eller få stor indflydelse på den regering, som Høyre-lederen Erna Solberg vil danne,

Stoltenbergs regering træder tilbage efter fremlæggelsen af den ny finanslov den 14. oktober.

- Valgresultatet viser, at folk er blevet trætte af den endeløse række af brudte løfter fra den rød-grønne regering, siger Dagbjørn Skipnes, talsperson for de norske marxist-leninister i KPml. Han konstaterer, at SV er blevet straffet for dets støtte til krigen i Libyen og Afghanistan.

- Et væsentligt styrket Høyre i parløb med Fremskrittspartiet og Venstre vil betyde en endnu mere reaktionær politik, endnu flere angreb på de arbejdendes rettigheder.

- Skiftet til højre er et tegn på, hvad der sker, når der ikke findes et folkeligt, radikalt alternativ, som kan give håb om virkelig systemforandring.

Oktoberfest i september

Da Lilian og jeg stod op lørdag morgen, var der tikket en sms ind på Lilians mobil. Den var eskorteret af en meddelelse om, at der også lå adskillige talebeskeder. Sagen var, at hendes søn og måske kommende svigerdatter havde været til Oktoberfest på "5-øren" på Amager strand. Vi bor ikke så langt derfra, så da de skulle videre i byen, mente de, at de skulle 'tage de gamle med på slæb'.

Vi var naturligvis stolte over, at de tilsyneladende tåle vores selskab så godt, så vi overvejede, hvorvidt vi selv skulle kaste et lod i samme fest lørdag aften

– naturligvis forbundet med en fiske-line til søn og kæreste.

Det skal indrømmes, at min forestilling om disse sydtyske traditioner med hel liters fadøl, ældre mænd i 'lederhosen', kvinder i nedringede kjoler, der med et korsetagtigt redskab er strammet vildt ind i taljen og med en blond paryk, der er udstyret med fletninger, på hovedet. Indtrykket er garneret med tyrolermusik, dans på bænke og kædedans mellem bordene. Det hele har altid virket på mig som temmelig overfladisk – og uden andre elementer end ovenstående. Mine indtryk må være høstet fra forskellige TV-dækninger, idet jeg aldrig selv har været til en sådan ølfest før.

Til gengæld havde en kvinde samme formiddag i vaskekælderen uddybet min forståelse af arrangementet:

- *Musikken er så høj, at man ikke kan holde ud at være inde i teltet.*

Lilian og jeg vendte for og imod med resultatet: Tømmelfingeren vendte opad. Da vi var kommet godt ud på eftermiddagen, følte vi os rimelig sikre på, at de unge var kommet forbi de værste tømmermænd, gav vi dem et kald:

- *Er I friske på mere ballade i aften?*

- *Jaeh; det er i orden; men Kate er desværre forhindret, så I må nøjes med at trækkes med mig, fastslog sønnen.*

På grund af de varslede decibel i teltet, havde jeg forsynet os med nogle høker-bajere, som vi tog hul på udenfor teltet i det skønne areal på Amager strand. Da vi havde suget en enkelt, blev nysgerrigheden alligevel for stor. Vi fandt ind i teltet, hvor der var fyldt rigtig godt op – uden det overhovedet indebar klaustrofobiske fornemmelser. Det viste sig også, at

musikkens lydniveau var absolut tåleligt.

Vi slog os ned ved et bord i nærheden af indgangen og forsynede os med de mægtige ølkrus. I

betragtning af, at der ikke blev taget entre, så var priserne faktisk rimelige. Så var det tid til at suge indtrykkene til sig. De første observationer bekræftede mine fordomme, så man kan vel sige, at jeg vidste, hvad jeg gik ind til.

Vi havde imidlertid dårligt nok pustet skummet af fadøllen, før vores nabo – altså fra vores opgang – dukkede op:

- *Sidder I der?* spurgte hun retorisk, hvorefter hun inviterede os til 'hendes' bord, hvor hendes søster (der bor i samme ejendomskompleks), hendes datter (der har boet i samme kompleks) og barnebarn på 16 år opholdt sig. Den var vi friske på, når den første rygepause var klar. Det foregik selvfølgelig udendørs.

Vi var her i stand til at komme lidt under den overfladiske facade og dermed bedre med i stemningen. Der var faktisk en utrolig rar og afslappet stemning på baggrund af et fællesskab, som vel sagtens kan sammenlignes med tilskuernes til en fodboldlandskamp. Vi hyggede os imidlertid bravt med hinanden og omgivelserne – indtil arrangementet blev lukket ned kl. 23! Musikken viste sig at være rimeligt blandet, og aldersfordelingen var helt i top: Fra teenagere til pensionister i gensidig respekt. Vi er på igen til næste år!

Reno

For de fleste mennesker i verden var det amerikansk-støttede fascistkup i Chile noget, der skete før deres tid. For de samtidige var det en barsk lære om, at reaktionens sorte hånd altid er parat til at slå til mod drømmen om frihed og socialisme.

40 år efter kuppet i Chile:

Kampen for frihed og solidaritet og retten til at være

Waldo Salomon fra Grupo Salvador Allende.

Lasse Chr. Bach med Oktoberkoret.

Oktoberkoret med Karin Norrinder.

Konstantin Wecker med band.

Katia og Nina Cardenal.

Arne Würgler med band.

Michael Wiehe med Oktoberkoret.

Kommunistisk Politik har bedt en ung i begyndelsen af tyverne om at anmelde koncerten på 40-årsdagen 11. september 2013, arrangeret af Valby og Sydvest mod krig og Grupo Salvador Allende. Her er hendes beretning.

Af Sonja Grenaa

Søndag eftermiddag ringede Klaus Riis til mig og spurgte, om jeg havde hørt om den koncert, der skulle være følgende onsdag til minde om militærkuppet i Chile på 40-årsdagen, i koncertsalen.

Jeg havde godt set eventet for det på Facebook og havde tænkt, at det så spændende ud, så da han spurgte, om jeg ville med i bytte for en anmeldelse til Kommunistisk Politik, sagde jeg ja.

Først og fremmest har jeg aldrig før været i koncertsalen, som er en stor og flot bygning, så det var også en oplevelse i sig selv. Jeg kom ind og fandt hurtigt ud af, hvor jeg skulle hen. Der stod en dame og tjekkede billetter, og da jeg sagde mit navn, og at jeg stod på en liste under 'presse', blev jeg uden problemer vist nedenunder.

Salen var allerede godt fyldt, da jeg kom ind, og jeg blev vist op til første række.

Der blev klappet højt, da Oktoberkoret kom på scenen i flotte røde dragter, og en indledende tale af Waldo Salomon fra Grupo Salvador Allende bød os velkommen, både publikum og kunstnere, og fortalte om betydningen og vigtigheden i at samles og mindes det frygtelige, der foregik i Chile, der berørte rigtig mange chilenerne og kammerater.

Jeg havde desværre svært ved at høre alt, der blev sagt, og han fumlede også lidt rundt i nogle navne, men tog det med et smil og fik publikum til at klukke.

Dirigenten Jørgen Allan Christensen kom på banen og præsenterede, at de nu ville opføre et uddrag af Mikis Theodorakis' suite *Canto general*. Der blev stille i salen, lyset blev dæmpet, og jeg må indrømme, at da Oktoberkoret begyndte at synge, blev jeg meget rørt af musikken, og da Lasse Chr. Bach og senere Karin Norrinder sang til, fik jeg tårer i øjnene.

Deres klagesang, helheden og vigtigheden gik lige i hjertet. Virkelig flot musik. For min skyld kunne de være blevet ved længe endnu, men der var en del kunstnere, og vi skulle videre i programmet.

Da Konstantin Wecker blev præsenteret sammen med Johannes Barnikel på klaver og Nils Tuxen på guitar, var der stor

jubel bag mig, og folk klappede løs.

Da han synger på tysk, var det smart tænkt at have oversættelser med i det program, man kunne købe. Selv havde jeg ikke fået fat i et endnu, så jeg må indrømme, at jeg kedede mig lidt, da jeg ikke forstod ret meget. Men der var gang i ham på scenen, og han var endda ude og gå blandt publikum, mens han sang.

De tre kunstnere havde rigtig god dynamik på scenen, og det bragte da et lille smil frem. Stående bifald, da de sluttede, og der var nu en velfortjent pause, hvor folk lige havde en 20 minutters tid til at gå rundt og hilse på hinanden. Der var rigtig mange bekendte med hinanden, da det var en sal fyldt med gamle politiske kammerater. Jeg mødte Gerd Berlev, der fuld af begejstring hilste og fik skaffet mig et program.

Efter pausen kom sangeren Katia Cardenal og hendes datter Nina på scenen. Katia, der er fra Nicaragua, fortalte meget rørende om, hvad kuppet, som hun oplevede som tiårig, har betydet for hen-

de, hendes familie og bekendte.

Man kunne virkelig mærke, at det her betød meget for hende, og det gjorde indtryk. Nina på guitar, hendes og hendes mors stemme var virkelig smukke og med store følelser. Det gjorde bestemt ingenting, at sangene var på spansk, for budskabet kom klart igennem alligevel.

Det var meget rørende, og igen ville jeg have elsket, hvis de var blevet ved. Det blev dog

kun til en fire-fem sange efterfulgt af stående bifald.

Næste sanger var et klart kendt ansigt blandt publikum: Arne Würgler. Med sig havde han Nils Tuxen og Stine Bach Rützel, der sang med og spillede banjo, og to unge cubanere, Yasser Pino Morejon på bas og Yohan Ramon på bongotromme m.m.

Det fungerede rigtig godt, og der blev båret sunget og klappet med på sangene, grint og hujet. Kemien blandt dem og publikum var rigtig god, og de blev ved

et godt stykke tid, efterfulgt af endnu et kendt ansigt, nemlig Michael Wiehe, der spiller guitar og synger på svensk.

Han var rigtig god til at fortælle, og det var nogle betydningsfulde og flotte sange. Da han nævnte sin afdøde partner og gode ven Bjørn Afzelius og spillede nogle af deres sange, var der flere folk, der tog sig til kinden og fældede tårer, og det var tydeligt, at han har været en god kammerat for mange.

Vi nærmede os nu slutningen, og Michael Wiehe bød Oktoberkoret på scenen, og de sang en sang, jeg desværre ikke kan huske, hvad var for en, men den var populær i salen, og igen med stående klapsalver.

Til sidst blev alle kunstnere bedt om at træde op på scenen, og sammen med det stående publikum og hævede knytnæver rungede slagsangen EL PUEBLO UNIDO, som er en sang jeg selv kender rigtig godt.

Og som rigtig god afslutning på det hele kom Gerd Berlev op og takkede alle for at dele deres sorg, vrede, kærlighed og musik med os, og gav blomster.

På dette tidspunkt var jeg også blevet godt træt, og bortset fra at have siddet

Fotos: KPnetTV
[youtube.com/kpnettv](https://www.youtube.com/kpnettv)

på nogle ikke så gode stole, godt tilfreds.

Gerd fik derefter selv blomster og en velfortjent tak for at få hele arrangementet op at køre. Salen tømt, og jeg cyklede hjem med en rigtig god oplevelse. Jeg var ikke selv kommet til verden, da militærkuppet i Chile fandt sted, og har kun senere hen hørt om det.

Arrangementet har helt sikkert betydet så meget mere for dem, der husker og var til stede, da det skete. Mange måtte flygte dengang, en del til Danmark, og nogle af dem var her.

Men jeg forstår, og kampen for frihed og solidaritet og retten til at være har altid været en stor del af mit liv. Også som aktivist og en del af ungdomshusmiljøet og bevægelsen, og aktiv i kampen mod rydningen af Jagtvej 69.

Sonja Grenaa

Militariseringen af EU og Danmarks placering

Af Dorte Grenaa

Indlæg på seminaret 'Modstand mod det nyliberale amokløb' 7. september 2013 i København

Den globale og historiske ramme

EU's udvikling som et imperium, en imperialistisk supermagt, foregår i et skiftende, komplekst globalt samarbejde og konkurrence med de øvrige imperialistiske magter, ikke mindst USA.

For bedre at forstå denne udvikling vil jeg starte med nogle få historiske hovedtræk og de seneste årtiers udvikling.

Historisk var de europæiske lande verdens største kolonimagter. En æra, der blev afsluttet med 2. verdenskrigs nederlag for europæisk imperialism og kapital. Herefter måtte de slå sig sammen for at genvinde tidligere magt, hvilket blev levendegjort i opbygningen af Den Europæiske Union.

Da jeg gik i skole, havde vi så gamle atlas, at de afrikanske lande havde farver efter, hvilken europæisk kolonimagt de havde tilhørt. Lægger man det atlas over et kort i dag, fremgår det tydeligt, at EU er i gang med at generobre de gamle afrikanske kolonier fra Vest- til Østafrika med både økonomisk, politisk og militær magt.

Det samme gælder for de gamle tyske koloniområder mod øst, der nu er indlemmet i det nye EU.

To begivenheder tegner udviklingen i nyere tid: Østblokkens og den revisionistiske supermagt Sovjets fald, og med det USA's nye verdensorden, i hvilken den 11. september 2001 blev starten på rækken af de terrorkrige, vi fortsat ser i dag.

Krigen mod terror og konsekvenserne af den samtidige økonomiske verdenskrise har betydet voksende modstand lige fra arbejdskampe, demonstrationer, en stærk international antikrigsbevægelse

Siden 2003 har EU startet 30 missioner og operationer, og er i øjeblikket tilstede i 14 lande udenfor EU landenes grænser.

gelse og folkelige bevægelser af mange slags til social uro, væbnede kampe og oprør fra befolkningerne på forskellige kontinenter.

'Det arabiske forår' satte revolutionen på dagsorden igen. Mange forskellige kræfter kæmper om udfaldet, og vi ved ikke, hvor det ender endnu. Vi står midt i det og må kaste vores kræfter ind på folkenes og fredens side.

Nobelprismodtagere i krig mod Syrien

De to sidste modtagere af Nobels fredspris er USA's præsident Obama og Den Europæiske Union, EU.

Begge er dybt involveret i at føre krige på stort set alle verdens kontinenter. Lige nu er de ved at planlægge et militært angreb på Syrien som det næste led i rækken af lande i Mellemøsten.

Det er en krig, der drejer sig om kontrollen i Mellemøsten, om olie, om inddæmningen af Rusland og Kina. Og om at komme et skridt nærmere en krig for at vælte det iranske styre, der står i vejen for dette.

USA er villig til at tilsidesætte al international lov for at føre sin krig. Og vi

har en dansk såkaldt rød regering, der er villig til at følge dem hele vejen.

Det, jeg skal sige noget om, er en flig af denne udvikling – EU's militarisering. Men det er en del, der er fuldstændig fraværende i danske debat. Med den danske forsvarsundtagelse lader regeringen, som om den militære udvikling ikke eksisterer.

Den er nødvendig at kende – for at styrke kampen mod dansk krigsdeltagelse og terrorkrigene, styrke kampen for at komme ud af EU og bevare de danske undtagelser indtil da, og for at styrke kampen mod EU's ny-liberalistiske krigsøffensiv.

EU's grundlov: nyliberalisme, oprustning og krig

EU har indskrevet tre grundpiller i sin grundlov:

Ny-liberalisme som eneste tænkelige politik og økonomisk fundament.

Opbygningen af en fælles centraliseret statsmagt.

Og det forpligtende *militære* samarbejde om "fælles forsvar af sine vitale interesser" som sin fælles udenrigspolitik.

Og hvad er EU-monopolernes vitale interesser? Det er deres 'ret' til kontrol og udplyndring af råstoffer, rigdomme og markeder i konkurrence og samarbejde med øvrige økonomiske supermagter, særligt USA-imperialismen.

Det betyder udviklingen af en Europahær og en europæisk våbenindustri, som sluger mængder af penge, kundskab og rigdom på bekostning af uddannelse, social velfærd og sundhedsvelfærd.

Det er en militarisering af økonomien, der er med at uddybe krisen, og som betales af landenes befolkninger med store og katastrofale sociale konsekvenser. EU's krisepolitik skaber millioner af fattige i generationer fremover i EU.

EU's grundlov er en traktat for krig som

videreførelse af monopolernes økonomiske politik, blot med andre midler.

Den militære arm har hele tiden ligget som en del af opbygningen af den nye superstat EU til en imperialistisk supermagt. Den har udviklet sig i dyb modstrid med befolkningers ønske og vilje, og derfor aldrig som en del af en åben demokratisk debat.

Den er derimod opbygget med arrogant magtmisbrug, fortællelser, løgne og propaganda om det modsatte fra skiftende danske regeringer og folketings-

Den nye verdensorden, Maastricht og Skt. Hans Torv

Vi vandt et nej til Maastricht-traktaten 2. juni 1992. Men EU og den danske regering krævede omafstemning. Det nationale forræderi blev indgået af størstedelen af folketingets partier. Målet var at beholde Danmark inde i EU og på unionssporet og samtidig eliminere den modstand mod den fortsatte unionsproces, som det danske nej repræsenterede.

Det blev til de fire undtagelser over for den økonomisk-monetære union (ØMU), det militære samarbejde, det retlige samarbejde samt unionsborgerskab.

Og det var et nationalt forræderi, der fik en blodig start med 18. maj 1993, hvor politiet åbnede ild og skød på EU-modstandere på Skt. Hans Torv i København.

Gennem de efterfølgende traktater fra Maastricht-traktaten i 1993, Amsterdam-traktaten 1999, Nice-traktaten 2003 til Lissabon-traktaten 2009 ses en hurtig traktatfæstelse af opbygningen af Europahæren og dens ledelse.

Den militære overkommando går fra at skulle tages med *"enstemmighed i alle tilfælde"* i Maastricht-traktaten til kun at gælde beslutninger om udenrigspolitiske og militære strategier og overordnede retningslinjer i Amsterdam-traktaten.

Fra da af kunne den konkrete udmøntning – hvad der konkret skal ske, hvornår og hvordan – vedtages med *flertals-*

afgørelser.

Alle lande er dog bundet af en fælles beslutning om militære aktioner. Er et land uenigt, slår traktaten fast, at *"under udvisning af gensidig solidaritet afholder den pågældende medlemsstat sig fra enhver handling, som vil kunne komme i konflikt med eller hindre en handling fra Unionens side."* (Amsterdam-traktaten, art. 23, stk. 1)

I Nice-traktaten indførtes den militære opbygning i to hastigheder, så især Tyskland og Frankrig kunne køre hurtigere.

TEMA: EU's militarisering

I Lissabon-traktaten traktatfæstes dette med 'Militært Strukturelt Samarbejde' (MSS), der giver lande mulighed at etablere permanente, strukturerede operationer inden for unionens rammer. Med det kan en gruppe lande beslutte at slå deres militære styrker sammen og handle uden om resten af EU.

Hvis Tyskland, Frankrig, Østrig og Ungarn f.eks. kombinerer deres hære via struktureret samarbejde, kan man foretage en *"mere krævende mission"*, f.eks. erobringen af Syrien og Iran. Og klare den erobring uden henvisning til andre EU-stater, der ikke er medlem af en hær etableret gennem strukturelt samarbejde.

Danmark kan pga. vores forsvarsforbehold ikke være med i MSS.

Lissabon: superstat, oprustningspligt og battlegroups mod folkenes kamp i og uden for EU

Ved folkeafstemninger i 2005 afviste de franske og hollandske vælgere Forfatningstraktaten – EU's grundlov. To år senere, i 2007, fremlagde EU's magtelite samme forfatning i en mere spiselig indpakning. Indholdet i Lissabon-traktaten er det samme som i Unionsforfatningen, med undtagelse af den formelle brug af ordet forfatning og andre stats-

beskrivelser og -symboler.

Lissabon-traktaten betyder en union med egne udrykningsstyrker, der kan rykke ud i hele verden, også uden FN-mandat, en EU-udenrigsminister og en EU-præsident og et udenrigsministerium – kaldet 'Tjenesten' – til at samle alle trådene. En 'tjeneste', der er præcis så skummel, som den lyder.

Pga. den danske forsvarsundtagelse er Danmark ikke formelt med, men det hindrer ikke dansk krigsdeltagelse og oprustning under andre hatte.

Væksten i udrykningsgrupperne

Tilbage i 1992 måtte EU for at kunne operere militært bruge WEU-styrker (WEU: Vestunionen), der kunne ind sættes i *"humanitære opgaver, naturkatastrofer og redningsopgaver, fredsbevarende opgaver og kampstyrkers opgaver i forbindelse med krisestyring, herunder fredsskabelse"*, de såkaldte Peterberg-opgaver.

I 1998 traktatfæstedes det i Amsterdam-traktaten. Og til sidst overførtes Peterberg-opgaverne til EU's egne kamp- og udrykningsgrupper med Lissabon-traktaten.

Peterberg-opgaverne definerer de opgaver, der er tildelt EU-bataljonerne eller den hær eller hære, der nu kan oprettes via struktureret samarbejde.

Efter EU's Sikkerhedsstrategi fra 2003 bliver de udvidet til *"fælles afvæbningsoperationer, militær rådgivning og assistance opgaver"* samt *"konfliktforebyggende og fredsbevarende opgaver og kampstyrkers opgaver i forbindelse med krisestyring, herunder fredsskabelse og post-konflikt-stabiliseringsoperationer"*.

Det sidste vil sige 'retten' til at holde et andet besat efter en krigsafslutning.

Desuden: *"Alle de opgaver kan bidrage til kampen mod terrorisme, inklusive støtte tredjelande i at bekæmpe af terrorisme i deres territorier."*

EU-institutionen Den Internationale Sikkerheds Informationstjeneste (ISIS)

erklærer 23. juli 2004 i Den Europæiske Sikkerhedsoversigt, at fælles afvæbningsoperationer kan inkludere alt lige fra sørge for personlig sikkerhed for FN-inspektører til invasioner i fuld skala a la Irak.

Den irske EU-modstand udgav for nogle år siden en meget brugbar pjece om bl.a. en række fakta om EU's kampgrupper, der er brugt her.

Der har eksisteret kampgrupper ("battle-groups") siden 2007 i EU, men det nye med Lissabon-traktaten er, at de bliver traktatmæssigt reguleret.

Der var i starten enighed om, at 13 bataljoner skulle etableres med 1.500 kampsoldater i hver. For at sikre backup skal der være syv til ni soldater for hver kampsoldat, så hver bataljon var faktisk en militær styrke på mindst 12.000 soldater.

Antallet af bataljoner er siden øget til 23, og deres størrelse til godt 3.000 kampsoldater. De er parat til at blive sendt ud hvor som helst med fem dages varsel. Beslutningen træffes af EU's ministerråd. Alle bataljoner, som sendes til en krigszone, har autoritet og finansielle midler til at blive i kampzonen i op til 120 dage.

Lige nu bygges store fælles træningslejre i bl.a. Tyskland for kamp i byområder og fattigkvarterer. EU-hæren skal ifølge den gensidige solidaritetsklausul også kunne bruges mod landenes egne befolkninger!

Udrykningsstyrkerne skal være "*den som minimum troværdige, hurtige, indsatsparate, sammenhængende pakke af militære styrker, der er i stand til at handle på egen hånd eller som indledende fase for større operationer*".

Hver bataljon består mindst af styrkens hovedkvarterer, kommandør og stab, mekaniserede infanteribataljoner, bataljonens kommandør med stab, tre mekaniserede infanterikompanier, logistisk kompagni, ildstøttekompagni (let artilleri/morterer), luftforsvarsgruppe, rekognosceringskompagni, efterretningsgruppe, helikopter-støtteenhed, medicinsk tjenestegruppe samt militær-

politigruppe.

Bataljonerne er fordoblet i størrelse siden de oprindelige 1.500 mand, og det forventes, at EU fortsætter med at øge størrelsen.

Som Jaap de Hoop Scheffer, tidligere NATO-generalsekretær, har udtalt:

"EU's bataljoner kan anvendes til at gå i krig. Hvorfor skaber EU bataljonerne? Det er ikke for at hjælpe med genopbygningen af et land. Bataljonerne er der ikke lavet til at bygge skoler. Vi skal ikke tro på, at EU går ind for blød magt, og NATO for hård magt."

Nye krige pr. stedfortræder

Et nyt element i EU's fælles krigspolitik ser vi i Afrika, hvor EU som selvstændig part går ind, uddanner og køber afrikanske soldater i at føre krig på EU's vegne.

Det kaldes doktrinen om '*krig pr. stedfortræder*'.

Den er klarest udtrykt af US Airforce i Strategic Studies 2010: "*Vi ønsker ikke at sende vore egne drenge ind og blive massakreret. Vi ønsker, at afrikanerne selv skal rykke ind.*"

Sikkerhedsdoktrinen betyder, at USA/EU sikrer lokale tropper økonomisk og militær ekspertise samt træning og uddannelse af soldater og betaler løn, medicin, indkvartering, køretøjer og kommunikationsudstyr, mod at de afrikanske lejetropper fører EU's krige. Det er f.eks. tilfældet med det franske militære angreb i Mali, der nu er overtaget af EU.

Og hvad gør den danske regering? De danske tropper er trukket ud af Afghanistan, og nu diskuteres, hvor de nu skal sendes ud i nye "*støtte- og træningsfunktioner*", og hvordan de kan komme til at "*bruge deres kompetencer*". Visse socialdemokratiske folketingsmedlemmer tillader sig endda at kalde det at "*udvise international solidaritet*".

Den danske EU-regering og deres politiske eksperter stiller det op på følgende absurde måde: *EU har ansvaret for Afrikas sikkerhed!*

Hvis ikke den danske forsvarsundtagelse i EU ophæves, "*vil Danmark blive tilskuer til håndtering af den sikkerhedspolitiske fremtid i Afrika*", og "*Danmark vil køre på frihjul og lade de andre lande betale for de afrikanske soldater, der skal sørge for vores*". Det er, som om vi har hørt det før.

Det Europæiske Forsvarsagentur og den største danske våbenhandel

Det Europæiske Forsvarsagentur blev dannet i 2004 med formål at styrke EU's militære industri og teknologi. I Lissabon-traktaten slås det fast, at "*medlemsstaterne forpligter sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet*". Der er dermed tale om en klar oprustningsforpligtelse!

Dette ligger helt i tråd med den største våbenhandel i Danmark nogensinde, som SRSF-regeringen nu vil have gennemført som en del af det nugældende forsvarsforlig: nemlig indkøbet af nye kampfly til mere end 30 milliarder kr., der skal være på plads inden 30. juni 2015.

EU's Forsvarsagentur skal desuden "*støtte forskningen i forsvarsteknologi samt koordinere og planlægge fælles forskningsaktiviteter og undersøgelser af tekniske løsninger, der imødekommer de fremtidige operationelle behov*".

I Lissabon-traktaten får EU for første gang et selvstændigt EU-militærbudget, som EU-parlamentet ikke har kontrol over. EU-parlamentet har dog for en sikkerheds skyld vedtaget, at krisenedskæringerne ikke skal gælde militærudgifterne.

EU's våbenindustri og militærindustri

Begrebet 'det militærindustrielle kompleks' dækker over det tætte samarbejde mellem politikere, militæret og våbenindustrien. Det er et samarbejde, der som oftest søges skjult. Det opererer med militærudgifter, oprustning, våbenproduktion, våbenhandel, våbeneksport, borgerkrige og krige.

Formålet med dette samarbejde er først og fremmest profitmaksimering.

Militærindustrien er ikke bare de mi-

litære værn, de militære efterretnings-tjenester, propagandaafdelingerne og politiet (og deres efterretningstjenester). Det er også private sikkerhedsfirmaer og deres lejesoldater. Der deltog f.eks. flere civil ansatte amerikanske lejesoldater end uniformerede kontraktansatte soldater i krigene i Irak og i Afghanistan.

EU's og USA's fælles militærindustri – og Mærsk

USA har den største (private) våbenindustri og den største omsætning på globalt plan. Samtidig indgår de største af EU's militære og rumfartsproducenter i komplekse net af partnerskaber, licensaftaler, joint ventures og andre former for samarbejde. Europæiske virksomheder investerer i den amerikanske våbenindustri.

Således finansieres udviklingen af det amerikanske Joint Strike Fighter i fællesskab med USA og bl.a. Danmark, hvilket er en milliardforretning for Mærsk og bl.a. Terma.

Danske A.P. Møller Mærsk datterselskaber i USA med deres mange kontrakter med den amerikanske marine er et slående eksempel på, hvordan der kan hentes store krigsprofitter hjem gennem det tætte samarbejde mellem krigsindustrien og de politiske krigsforbrydere i henholdsvis den danske og amerikanske regering.

Med en anslået markedsværdi i 2008 på mellem 26 og 36 mia. euro vokser EU's sikkerhedsindustri hurtigt. EU-landenes virksomheder eksporterer konventionelle våben, dobbeltanvendelsesteknologi og undertrykkelsesudstyr til andre EU-lande og til eksport til stater uden for EU, til lande i Afrika, Asien og Mellemøsten – ikke mindst Saudi-Arabien og Israel – og til Sydamerika.

I 2011 er den tyske våbenindustri steget med 50 % i forhold til forrige år. Tyskland ligger på tredjepladsen blandt verdens våbeneksportører.

I lande som Grækenland har vi set, hvordan EU's magtelite under dække af krisen og EU's budgetpolitik har kunnet

fjerne landets regering, indsætte deres egne folk og diktere en nedskærings- og krisepolitik med katastrofale konsekvenser for befolkningen.

Det har de gjort ikke mindst for at redde profitterne i EU's krigsindustri. Oprustningen i Grækenland var så voldsom, at det var verdens fjerdestørste våbenimportør.

Med krisen kom våbenindustrien ikke mindst i Tyskland og Frankrig i klemme, men blev reddet af EU's lånepakker til Grækenland, så de indkøbte ubåde, missiler, kampvogne og andet isenkram kunne blive betalt.

TEMA: EU's militarisering

EU og NATO

Her meget kort om forholdet mellem EU og NATO, hvor mange lande er medlem af begge:

Samtidig med at EU udvikler sin militære magt for at forsvare sine supermagtsinteresser, foregår der også et samarbejde mellem EU og NATO politisk såvel som militært.

USA har brug for stærke krigsallierede europæiske lande både i NATO- og EU-regi, der begge har givet sit militær ret til at operere overalt i verden. EU's oprustning og militære opbygning har været med til at styrke NATO.

EU's udrykningskampgrupper er dybt integreret med NATO's indsatsstyrker. De kan både hurtigt skifte hat og indgå i fælles operationer. De afholder fælles øvelser og sidder i hinandens generalstabe.

Formelt har udenrigsministrene i alle EU- og NATO-landene haft regulære møder adskillige gange om året siden 2006.

Danmarks omgåelse af forsvarsforbeholdet

Ikke mindst på grund af det tætte militære samarbejde mellem EU's og NATO's tropper har den danske magtelite kunne deltage i den militære oprustning

og krigsførelse. Det har været muligt for de skiftende danske EU-regeringer at bidrage væsentligt med tropper, udstyr og andet, uden egentlig konkret og formel deltagelse i EU's kampstyrker og bataljoner.

Et eksempel på dette er EU's antipirat-mission i Somalia i Afrika. Danmark bidrager ikke til EU's flådestyrke, men deltager i stedet i NATO's Operation Ocean Shield i Somalia. Danmark har flere gange brugt elitesoldater til natlige overfald på fiskerbåde, der var på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt.

Piratjagten er en koordineret EU-NATO-aktion, hvor USA ikke spiller den mest dominerende rolle. Og den tegner til at føre unionslandenes militær ind på afrikansk jord i en uerklæret krig på somalisk territorium.

I marts 2012 gav EU's forsvarsministre mandat til EU-styrker til at bombe mål på somalisk landjord fra havet eller luften i kampen mod somaliske pirater. Mandatet gælder ikke for danske styrker på grund af Danmarks EU-undtagelse på det militære område.

Kamp om EU-undtagelserne og et nyt 'nationalt kompromis'

Lige siden 1993 har skiftende regeringer arbejdet for at likvidere de danske undtagelser. Både Venstre og den socialdemokratiske EU-minister Nick Hækkerup har foreslået en folkeafstemning om rets- og forsvars-undtagelserne, "*når tiden er til et ja*".

Selvom skiftende danske regeringer gør, hvad de kan, for at omgås den danske forsvarsundtagelse, er det indlysende vigtigt, at både EU-modstanden og krigsmodstanden må slås for at bevare også denne undtagelse. Alt andet vil være en blankocheck til de danske krigsliderlige regeringer, der ikke vil tøve med at stille danske tropper under EU-imperiets tjeneste og kommando.

EU- og antikrigs-kampen er to sider af samme sag og kan ikke adskilles. Det samme gælder for kampen mod de nyliberalistiske finanslove og nedskæringer, der ikke kan føres troværdigt uden at indeholde kampen mod EU og mod krig.

Dansk imperialism i Afrika

Af Tine Spang Olsen

Indlæg på seminaret 'Modstand mod det nyliberale amokløb' 7. september 2013 i København

Jeg bladrede forleden i et TV-program og fik øje på en udsendelse med titlen 'Tag en bid af Afrika'. Interessant! En udsendelse om imperialism i Afrika, ikke så tit de viser den slags, tænkte jeg.

Det viste sig så også at være et mad-program ...

Men det er det, jeg vil sige lidt om her i dag. Jeg er bestemt ikke ekspert på området, men jeg synes, det er vigtigt at diskutere og vigtigt, at vi ved noget om, hvad vores politikere har gang i, og hvilke økonomiske og militære interesser Danmark har i bl.a. Afrika, så vi kan se sammenhængene og reagere på det.

Verdensbanken har en strategi

I april fremlagde Verdensbankens cheføkonom en ny strategi, der går ud på, at Afrika skal brødføde verden. Han slog fast, at der på det afrikanske kontinent ligger enorme mængder uudnyttet landbrugsjord. De har vand, og de har billig arbejdskraft. Strategien går ikke ud på, at Afrika skal brødføde sig selv. Nej, Afrika skal brødføde verden, det er faktisk deres pligt.

70 % af verdens fødevarer produceres i dag af lokale småbønder, og for Verdensbanken skal begrebet 'uudnyttet landbrugsjord' formodentligt forstås som jord, der endnu ikke ligger under de multinationale firmaers plov. Det kan være jord, der dyrkes af lokale bønder, måske bruges det til ekstensiv græsning, eller det kan være naturområder.

Nogle gange spørger måske sig selv, hvad Danmark egentlig laver i Afrika militært. Hvorfor blandede Danmark sig f.eks. i Mali?

"Friis Bach går til kamp mod Afrikas høvdinge" (Politiken 9.07.13)

Danske interesser i jord

Et af de helt kontante svar kan være interesser i jord.

EU's landbrug mangler jord i forhold til sin produktionskapacitet. Østeuropa har udvidet det danske landbrugsareal betragteligt med billig jord af høj kvalitet fulgt op af billig arbejdskraft. Her skaffede de danske storbønder sig ejendomsret over jord, da kollektivbrugene blev nedlagt og jorden solgt eller lejet ud til internationale investorer.

Danske svinebønder har nydt godt af det i høj grad og henter kæmpe profiler, mens østeuropæerne bliver arbejdsløse og kan rejse til Danmark som billig arbejdskraft. Både USA og EU har haft en rolle i at gøre det muligt, gennem murens fald og oprettelsen af det åbne marked.

Nu er turen kommet til Afrika

Mens Danmark og EU øger deres militære interesse i Afrika, kommer andre sider af interessen for denne del af verden frem.

De danske planer for Afrikas jord kom meget åbent frem tidligere på året, da udviklingsminister Christian Friis Bach blev interviewet til Politiken.

Han udtalte bl.a.

"Jeg vil insistere på, at ejendomsretten [altså i Afrika] til jorden bliver privat og individuel. Det er en helt

grundlæggende betingelse for, at vi kan udvikle landbruget."

Han har sådan set allerede overtaget Afrika i sin egen forestilling. Det er en sand imperialist, der taler. Det er Danmark, der stiller kravene i Afrika, om hvordan landbruget skal udvikles.

Problemet er – ifølge Friis Bach – den kollektive ejendomsret til jord, der findes mange steder. Hans strategi er, at afrikanerne skal kræve privat ejendomsret til den jord, de dyrker, men kun for at give den videre til de multinationale. Han siger:

"... En central del af omstillingen er meget større og mere effektive brug, der bygger på udenlandsk kapital. På sigt er der rigtig mange mennesker, der skal flytte ud af landbrugssektorerne og ind til byerne ... Manglende jordrettigheder er på alle måder en stor barriere for udviklingen."

Fremtidsudsigten for Afrika er altså, at de multinationale skal overtage landbruget.

Og så er han ellers fræk nok til at dække sig ind under kvindernes kamp for ligestilling. Han siger:

"Noget af det, vi insisterer på, er, at kvinder skal kunne arve og eje jord ... For mig er det helt grundlæggende at give kvinder lige rettigheder til jorden."

Da han senere mødte hård kritik fra afrikanske organisationer, forsøgte han alene at slå på denne hjælp til kvindefrigørelsen og udviklingen af et moderne samfund med lighedsbegreber.

Alt, hvad han havde sagt om at tage jorden fra afrikanerne for at kunne 'dyrke den effektivt', svarede han overhovedet ikke på, og pressen gav ham lov.

Politiken skrev f.eks. en leder om, hvordan Danmark skal gå forrest i en moderne udvikling for kvinders rettigheder mod de gamle høvdingekulturer.

Det landbrug, som den danske minister ser som fremtidens landbrug i Afrika, kan kort beskrives som en produktion med få og store monokulturer, f.eks. med foderproduktion til det europæiske animalske landbrug, majs, soja m.m. Det medfører udpining af jorden, masser af kunstgødning og sprøjtegift og brug af genmodificerede afgrøder.

I parentes kan det bemærkes, at vores fødevareministerium netop har besluttet, at sprøjtegift ikke længere er gift, men skal omtales som 'sprøjtemidler'. Som Karen Hækkerup siger: *"Når de bruges i tilladte mængder, er de ikke giftige."*

Amerikanske firmaer har gennemført denne type landbrug i bl.a. Brasilien og Argentina, hvor stort set alt landbrug drives af udenlandske multinationale, der sælger både frø, sprøjtegift og kunstgødning.

De sorter, der bruges i denne form for storproduktion, er udviklet med en afhængighed af sprøjtegifte, enten gennem genmodificering eller ved forædling. Det kan være ved at være resistente over for bestemte sprøjtegifte, der så kan bruges mod ukrudt, hvilket kræver genmodificering – eller på anden måde være afhængige f.eks. af svampegifte, fordi de mangler naturlig robusthed.

Det kan sagtens lade sig gøre at udvikle frø og sorter, der er robuste. Lokalt har man gjort det gennem årtusinder, hvor man har lært sig, præcis hvilke planter der egner sig til klimaforholdene. De nye giftafhængige typer sikrer mono-

pol og afhængighed af de store frøfirmaer og ødelægger miljøet.

Hele Afrika-projektet følges op med frihandelsaftaler mellem EU og afrikanske lande, der forbyder landene at beskytte deres egen produktion, som så hurtigt udkonkurreres. Det betyder, at selvforsyningen forsvinder til fordel for total afhængighed. De lokale kulturplanter dyrkes ikke længere og forbydes direkte.

I EU's nye frølov tillades kun godkendt frømateriale, dvs. de store firmaers.

Nykolonialisme

En anden følge vil selvfølgelig være større arbejdsløshed. De arbejdsløse vil langtfra kunne få jobs i den nye storproduktion, og det vil føre til mere sult.

Idéen om, at Afrika skal brødføde verden, klinger også noget hult, når man tænker på, at en meget stor del af landbrugsproduktionen i dag bliver brændt af som biogas. Europæiske biobrændstof-investorer har i dag overtaget over seks millioner hektar landbrugsjord i det sydlige Afrika, hvilket kun giver højere priser på mad og medfører mere sult.

Protest over jordtyveri

Heldigvis fik Friis Bachs udtalelser ikke lov til at stå uimodsagt. 60 afrikanske organisationer sendte et åbent brev til den danske regering og til Danmarks repræsentanter i de enkelte afrikanske lande.

De gik til kernen i problemet – planen om at stjæle den afrikanske jord.

De skrev bl.a.:

"Vi afrikanere tager på det kraftigste afstand fra Christian Friis Bachs udtalelser og forsikrer alle, der tænker som ham, at selv om vi er blevet udplyndret, vil vi aldrig tillade, at Afrika bliver genkoloniseret."

En af underskriverne, Anabela Lemos fra Mozambique, udtalte:

"Her i Mozambique er det staten, der ejer jorden, og bønderne lejer den. Det lever vi fint med. Og det skal I ikke komme og lave om på. For det vil åbne mulighed for, at de store internationale investorer kommer ind og styrer det."

Hun sagde videre:

"Vi har i øjeblikket en korrupt regering, det er sandt. Og vi kan ikke bruge retsvæsenet, som også er korrupt. Men det er det, vi skal gøre op med, ikke ejendomsretten."

Protesten har herefter givet en del debat herhjemme, også omkring den danske ulandshjælp, der mere og mere bliver brugt som en murbrækker til at få foden indenfor for erhvervslivet.

Regeringen er allerede i gang med at støtte projekter, der skal fremme den private ejendomsret. Danmark er behjælpelig med at stille landmålere til rådighed, der opmåler jord og laver matrikelkort, og jurister, der skriver skøder.

Imperialistisk ulandspolitik

Sidste nyt er, at regeringen har fremlagt sin nye strategi for ulandsbistand. Nu skal ulandsbistanden bruges til direkte at fremme overtagelsen af jord. Hele ministerens strategi med privatisering føres nu igennem med bl.a. ulandsbistanden som instrument.

Regeringen vil bruge det, der kaldes 'business partnership'.

Der skrives nu kontrakter med Ghana, Mozambique og Tanzania. Ulandshjælpen bruges direkte som pression. Hvis landenes udvikling ikke går i den rigtige retning, inddrages hjælpen simpelthen. Det er de rene mafiametoder.

Dansk kapital har store og meget konkrete planer for at tage deres bid af Afrika. Ligesom i Østeuropa hjælper staten erhvervslivet direkte. 12 lande i Afrika er udpeget af udenrigsministeriet som særligt interessante. Et af dem er Mali.

Dette er den ene del af Tine Spang Olsens indlæg på seminaret 'Modstand mod det nyliberale amokløb'

Kupregeringen har ført Egypten til katastrofe

Antallet af ofre for militærregeringens brutale rydning af Morsi-tilhængernes protestlejre og undertrykkelse af demonstrationer under undtagelsestilstanden er mørklagt, men er formentlig nået over tusind. Den tidligere massakre den 28. juli kostede flere hundrede døde.

Tusindvis er sårede af sikkerhedsstyrkernes massive magtanvendelse over for hovedsageligt fredelige demonstranter.

Militærregeringen har indrømmet, at rydningen af protestlejrene på en enkelt dag betød mere end 640 dræbte. Senevis flere blev dræbt i Kairo og andre egyptiske byer på den proklamerede 'Vredens dag'. Mere end tusind medlemmer af det afsatte regeringsparti Det muslimske broderskab blev arresteret.

Det 'demokratiske militærkup', som vestlige politikere fra Obama til NATO's Fogh Rasmussen ikke vil kalde et kup, afslørede sin brutale fascistiske karakter.

Der er simpelthen tale om et 'klassisk' militærkup af den type, som USA organiserede i mange latinamerikanske lande i sidste halvdel af det 20. århundrede, som i Chile for 40 år siden, i 1973.

I Egypten benyttede hæren sig af den omfattende protestbevægelse, der havde rejst sig imod Morsis forsøg på at placere landet på et religiøst grundlag og retning mod et religiøst diktatur, efter vestlige demokratiske spilleregler.

Hugo Chavez' efterfølger, den venezuelanske præsident Nicolas Maduro, tog bladet fra munden. Den venezuelanske ambassadør i Egypten blev kaldt hjem i protest, og Maduro opfordrede til, at den afsatte præsident Morsi genindsættes.

USA og Israel står bag kuppet, sagde Maduro.

Det brutale militærkup blev støttet af den provestlige og såkaldt demokratiske opposition til Morsi-regeringen og Det muslimske broderskab. Det betyder en tilbagevenden til systemet under den styrtede diktator Mubarak.

Både i Egypten og andre arabiske lande, der har søgt at gøre sig fri af Vestens

kolonialisme og dens skødehunde, de feudale arabiske dynastier, eksisterer stadig illusioner om militærets progressive karakter, selvom generalstabene er uddannet på de samme amerikanske militærakademier som de latinamerikanske kupmagere.

Imperialismens marionetter

Massakrerne på Morsi-tilhængerne, der kræver den valgte præsident genindsat, er pinlige for USA og Vesten, der har støttet kupregeringen og erklæret, at den vil gennemføre frie valg og skabe demokrati. Nu kappes de vestlige regeringer om at appellere til, at militæret viser tilbageholdenhed og snarest sikrer nye valg.

USA's og Vestens indtil nu foretrukne egyptiske politiker og præsidentkandidat Muhammed ElBaradei indtrådte som vicepræsident i militærregeringen 11 dage efter kuppet, men trak sig tilbage efter blodbadet ved rydningen af Morsi-tilhængernes protestlejre. Det forventes at koste ham hans 'politiske fremtid'.

Blodbadet har vakt bestyrtelse og vrede i hele verden. Ikke mindst blandt mange muslimer, der opfatter kuppet som rettet mod både deres politikere og deres religion. På 'Vredens dag' var der demonstrationer ved de egyptiske ambassader i en lang række lande, ikke mindst de islamiske. I Danmark organiseredes en protest af Islamisk Trossamfund.

Danmark har ikke afbrudt forbindelserne til kupregeringen. EU's dominerende par, Merkel og Hollande, indkaldt udenrigsministrene til møde for at finde et fælles 'svar' fra EU-landene på den egyptiske krise.

Imens fortsætter blodbadet og kaoset.

Tunesiens Arbejderparti POT – medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer – siger i en udtalelse 14. august blandt andet, at det 'fordømmer nedslagtningen af demonstranterne og undertrykkelsen af ytringsfriheden og

retten til at demonstrere og forlanger en hasteundersøgelse af gerningsmændene bag denne nedslagtning, og at den får konsekvenser.'

POT 'gentager sin ubetingede støtte til det egyptiske folk og de revolutionære kræfter, patriotiske og progressive kræfter; i deres kamp for at genvinde deres revolution og undgå at blive manipuleret af Det Muslimske Broderskab, hæren og andre reaktionære kræfter.'

Der skrives i denne tid mange nekrologer over 'det arabiske forår'. Det er en kendsgerning, at de arabiske folks revolutionære bevægelse for demokrati og sociale fremskridt lider store tilbageslag.

To stærke politiske aktører – den vestlige imperialismen og de provestlige kræfter på denne ene side og politisk islam og dens tilhængere på den anden – har begge søgt at kidnappe de revolutionære bevægelser og misbruge dem til egne formål. Undertiden i samarbejde med hinanden, undertiden i konflikt, oftest begge dele samtidig.

Begge parter udnytter den andens upopularitet hos brede arabiske masser til deres egne formål. Begge parter fremstiller sig som støtter af og forsvarere af 'det arabiske forår'. Men de handler altid imod bevægelsens revolutionære mål – virkeligt demokrati, som kun kan udvikles på sekulær basis, social fremgang og uafhængighed af imperialismen og de gamle kolonimagter.

Og begge parter har bidraget og har et ansvar for den katastrofe, kupregeringen nu har udløst.

At stole på eller støtte sig på den ene eller anden af disse kræfter fører til reaktionært kaos.

Den brede folkelige bevægelse i Egypten lider kraftigt under savnet af en virkelig revolutionær ledelse, en stærk folkelig front til forsvar for revolutionens mål, et stærkt revolutionært kommunistisk parti.

Det er én af mange lærer af det egyptiske kaos: Uden det vil en folkelig revolutionær bevægelse være dømt til nederlag. Som i Chile i 1973.

Arbejderpartiet EMEP Tyrkiet

Udtalelse om krig mod Syrien

AKP-regeringen (Retfærdigheds- og Udviklingspartiet) i Tyrkiet har entusiastisk modtaget imperialisternes beslutning om at iværksætte en væbnet offensiv mod Syrien, anført af USA og Storbritannien. AKP håber, at angrebet gør det muligt at foretage en direkte militær intervention.

Ahmet Davutoğlu, den tyrkiske udenrigsminister, udtalte uden tøven, at Tyrkiet ville deltage i en eventuel koalition for intervention i Syrien.

Det er imidlertid kun den store nationalforsamling i Tyrkiet (TBMM), det tyrkiske parlament, der har bemyndigelse i udenrigsanliggender til at sende soldater til udlandet og gå i krig.

Før de folkelige opstande i Mellemøsten havde AKP-regeringen en strategi for at udvikle handelsforbindelser med landene i regionen og gennem militær og økonomisk pression øge sin politiske slagkraft i regionen som den vigtigste allierede for de imperialistiske lande.

Efter opstandene, der begyndte i Tunesien og har bredt sig ud over alle de arabiske lande, lykkedes det for Det Muslimske Broderskab og andre religiøse kræfter at komme til magten i Tunesien, Libyen og Egypten.

Fra dette tidspunkt havde AKP-regeringen til formål at beskytte de sunni-islamistiske politiske partier og regeringer i Mellemøsten. Den har økonomisk støttet Det Muslimske Broderskabs regeringer i Tunesien og Egypten, bistået med sine erfaringer fra ti år i regering og hjulpet med at opbygge deres institutioner såsom politi og efterretnings-tjenester.

Premierminister Recep Tayyip Erdogan havde intime forbindelser med Bashar Al Assad før de arabiske opstande, lettede visumkrav mellem de to lande, organiserede fælles møder i ministerrådet og planlagde at øge omfanget af handelen med Syrien m.v.

Efter år 2011 vendte væbnede grupper som Al-Qaeda og Al-Nusra ryggen til Assad og stod sammen med Qatar og Saudi-Arabien, de vigtigste allierede for de islamiske terrorgrupper i regionen.

Mens Qatar og Saudi-Arabien finansierede terrorgrupperne, har AKP-regeringen tilladt dem at oprette baser og lejre i Tyrkiet, og at der udføres militære angreb på grænsen til Tyrkiet mod den syriske stat.

AKP-regeringen har til hensigt at indsatte et sunni-muslimsk styre i Syrien, og har allerede har opnået dette i Tunesien, Egypten og Libyen.

**Ingen krig mod
Syrien !**

På trods af stor lyst til militær intervention hos AKP-regeringen udgør den tyrkiske befolkning ikke en støtte til nogen militær intervention i Syrien. Meningsmålinger viser, at over 70% af befolkningen er imod en krig med Syrien.

For ti år siden, før besættelsen af Irak, planlagde USA at bruge de væbnede styrker i Tyrkiet til at gribe ind i dette land. Imidlertid afviste en afstemning i parlamentet at give den anmodede tilladelse om at sende tropper til Irak. Dengang stemte endda nogle parlamentsmedlemmer, der nu er i regering, imod forslaget.

I dag er alle politiske partier, der er repræsenteret i parlamentet, undtagen AKP, imod intervention i Syrien og Tyrkiets deltagelse i enhver militær kampagne mod landet.

AKP har således til hensigt at forbigå parlamentet i forbindelse med en intervention. Så det er meget sandsynligt, at

Uroligheder og demonstrationer mod Erdogan-regeringen fortsætter i Tyrkiet

der vil blive skabt nogle provokationer, som det tidligere er set med affyring af raketter fra Syrien, bombningerne, der dræbte 53 tyrkiske civile i et grænse-land, og andre beskydninger fra syrisk territorium, der har dræbt tyrkiske civile.

EMEP, Arbejderpartiet i Tyrkiet, er imod intervention i Syrien og opfordrer til stop for imperialistisk støtte til ikke-syriske væbnede styrker, dvs. grupper som Al-Qaeda og Al-Nusra .

Vi fremhæver, at det syriske folk må bestemme Syriens fremtid på demokratisk vis og fri for enhver indblanding udefra.

Også før den aktuelle politiske situation, som er opstået, har vores parti sat kampen for freden i centrum og arbejdet for etablering af en folkefront for fred.

Den 1. september 2013 – den internationale fredsdag – vil fredsmarcher blive afholdt i Istanbul og mange andre byer i Tyrkiet.

Arbejderpartiet opfordrer alle partier på samme linje, alle revolutionære og demokratiske kræfter til at afvise militær intervention mod Syrien og støtte kampen for etablering af fred i hele Mellemøsten.

Emek Partisi (EMEP)
29. august 2013

Udtalelse fra APK og DKU**Stop USA's og NATO's angreb på Syrien!
Ingen dansk krigsdeltagelse!**

Lige nu planlægges en militær aggression mod Syrien fra verdens krigsgale imperialistiske magter. Det skal sikre en fortsættelse af den reaktionære borgerkrig, der har hærget og ødelagt Syrien, med titusinder af dræbte, mere end en million flygtninge og enorme ødelæggelser til følge.

Den danske regering har meldt sig som villige til at kaste Danmark ud i endnu et krigseventyr, sammen med USA, NATO-landene og andre villige

Det vil være en nn ny krig på et løgnagtigt grundlag. En ny krig imod folkeretten. En ny katastrofe.

Krigsråbene kommer efter det står klart, at de syriske 'oprørere' – en koalition af forskellige kræfter, indbefattet udenlandske islamistiske militser – er trængt på tilbagetog.

Det centrale påskud for udenlandsk militær aggression er, at Assad-styret har anvendt giftgas mod civile. Det kan være en iscenesat provokation.

Et militært angreb på Syrien vil være en krigsforbrydelse i strid med folkeretten, international lov og FNs charter. Det vil medføre endnu større lidelser og ødelæggelser i Syrien og hele den hårdt prøvede region.

Det er det syriske folk selv, der må

finde en fredelig løsning.

Blandt forudsætningerne er, at den udenlandske indblanding ophører og truslerne om militære angreb indstilles og der indledes en proces for normalisering af Syriens internationale stilling.

**Støt op om fredsbevægelsens
opråb om markeringer imod
endnu en krig.**

**Stop al udenlandsk indblanding i
Syrien!**

28. august 2013

Stop Danmarkshistoriens største våbenhandel!

Den største våbenhandel i Danmark nogensinde er på vej igen. Indkøbet af nye kampfly til mere end 30 milliarder kr. har været udskudt siden 2010. Men man vil have det gennemført som en del af de nugældende forsvarsforlig, og den planlagte handel ventes derfor på plads inden 30. juni 2015.

Vi ser nu en intens konkurrencefase mellem fire flyfabrikanter, der vil levere en afløser til det nuværende F16-fly, som har været brugt i Afghanistan og i Libyen til massive bombardementer med mængder af civile ofre.

Selvom F16-flyene ikke er nogen

match for dem, de bliver brugt imod, og der ikke er nogen krigsstrussel, der kunne berettige nye kampfly, er både regeringen og blå blok opsat på at bruge enorme mængder af skatteborgernes penge på den mest avancerede og dødbringende teknologi inden for bombe-fly, der er til at opdrive.

Regeringen med den ny krigsminister Nikolaj Wammen står på hovedet for at fortælle, at det vil skabe danske arbejdspladser i massevis.

- SRSF-regeringen vil under den største økonomiske krise siden 1930'erne og i en tid med massive nedskæringer i velfærd gennemføre det største oprustningsprojekt i Danmarkshistorien. Det er grotesk og vanvittigt, siger Dorte Grenaa, talsperson for antikrigsinitiativet Stop Terrorkrigen.

- Der er tale om milliarder og atter milliarder, der skal investeres i en fortsat militaristisk og såkaldt aktivistisk udenrigspolitik, der har placeret Danmark i forreste række blandt de krigsforbrydernationer, der indleder ulovlige og folkeretsstridige angrebskrige. Denne våbenhandel vil være en garanti for dansk krigsdeltagelse i mange årtier frem, hvis den gennemføres.

Guds udsending

**Obama rejser rundt og pålægger andre
sine 'demokratiske holdninger' – og to
af hans værdsatte og lydige engle**

**- Helle og Villy – er som altid
tro og pligtopfyldende, når udsendingen
bimler med klokkerne -**

**uanset missionen følger fredsenglene trop -
At de derved sætter deres 'eget' land og befolkning
i lurvet lys er dem ligegyldigt -
dem regner de for intet - de er
under omstændighederne opdraget efter
det socialdemokratiske motto**

**- Sleske stærkt opad -
Spark rigtig hårdt nedad !**

N.B.

Dorte Grenaa

- Det er en helt central opgave for antikrigsbevægelsen at få den stoppet og skrottet, siger Dorte Grenaa.

Argumentet om, at våbenindkøbet vil skabe flere tusinde arbejdspladser, afhængigt af kontrakten med flyproducenten, giver Stop Terrorkrigens talsperson ikke noget for:

- Enhver kan sige sig selv, at en målrettet offentlig investering af mindst 30 milliarder kroner i f.eks. grøn produktion og velfærd vil skabe langt flere og i enhver forstand langt sikrere arbejdspladser. Der skal investeres i velfærd, ikke i våben. Den danske krigsindustri med Mærsk og Terma i spidsen peger ikke fremad, siger Dorte Grenaa.

Hun understreger videre:

- Det er ikke hensynet til arbejdspladserne, der tæller ved købsbeslutningen. Regeringen fortier den grund, der ligger i at holde den nære krigsalliance med USA kørende, som for alvor blev gennemført af Fogh-regeringen. Danmark er i forvejen dybt involveret og har postet milliarder i det ekstremt kostbare F35 Joint Strike Fighter-projekt.

- Regeringen og folketingsflertallet fortier også, at EU-medlemskabet traktatligt forpligter medlemslandene til oprustning, militarisering og modernisering af krigskapaciteten. Indkøbet af nye kampfly er også en måde at opfylde dette på og er reelt en overtrædelse af den danske militære EU-undtagelse, slutter Dorte Grenaa.

Af Stop Terrorkrigen

Fredsfestival og demonstration

Lørdag d. 5. oktober i Århus med temaet
'Nej til eu's krigspolitik'.

EU skaber krig – ikke fred
Stop militarisering og kolonipolitik!
Bevar de danske EU-undtagelser!
Danmark ud af EU!

Arrangør: Århus
mod krig og terror
i samarbejde med
lokale kunstnere
og Århus Lokalkomite i Folkebevægelsen mod EU.

Program:
Demonstration
fra Rådhuspladsen kl. 12.30

Oplæg og debat
i Sølystgades Beboerhus kl. 14 – 18

Musikprogram kl. 19 – 22

Kontaktperson: Helge Ratzer,
mail: helgeratzer@hotmail.com
www.nejtilkrig.dk

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med

kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet -
hver dag

KPnetTV

Reportager fra gaden på youtube

KPnetavisen

Facebook forum

- og tegn abonnement på
månedssbladet
Kommunistisk Politik

kontakt: kompol@apk2000.dk

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

Åbningstid:

Tirs- og torsdag 14 - 18.00

Se oktobernet.dk

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Man-, ons- og fredag

12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Big Brother Obama laver nordisk militæraftale

Et nyt amerikansk-nordisk militærsamarbejde blev aftalt mellem USA og de nordiske landes statsministre, mens tusinder af svenskere demonstrerede i Stockholm og andre steder i landet mod præsident Obamas besøg.

På sin vej til G20-topmødet i Sankt Petersborg torsdag aflagde præsident Obama besøg i Sverige, hvor han bl.a. førte drøftelser med den svenske statsminister Fredrik Reinfeldt og om aftenen spiste middag med fem indkaldte nordiske statsministre.

Under middagen, fortæller svensk presse, blev der aftalt et nyt militært samarbejde mellem de nordiske lande og USA.

I den omfattende officielle erklæring fra mødet siges følgende om det nye militærsamarbejde:

"For at komplettere vores allerede robuste bilaterale og regionale sikkerhedssamarbejde er vi enedes om at påbegynde en amerikansk-nordisk sikkerhedsdialog ('U.S.-Nordic Security Dialogue'), som skal mødes årligt for at drøfte samarbejdsmuligheder omkring globale og regionale sikkerheds-

I have a dream. I have a drone.

spørgsmål, som især skal fokusere på spørgsmål, som rejses i FN, og som skal omfatte en koordineret holdning til præventivt diplomati, fredsskabelse, fredsbevarelse og forhindring af grusomheder.

En anden retning for arbejdet vil være opbygning af den fælles kapacitet til at fremme stabiliseringen af skrøbelige og konfliktramte stater, som forbinder sikkerheds- og udviklingsbestræbelser, og civile og militære partnere."

Det ny initiativ knyttes dermed endnu tættere til den amerikanske globale krigspolitik som et særligt regionalt hjørne, men som global partner til

USA.

Sverige, Finland og Island er ikke medlemmer af NATO, og Norge og Island er ikke med i EU.

Selvom erklæringen ikke nævner Rusland med et ord, skal initiativet uden tvivl al tvivl også ses som et led i den amerikanske strategiske omringning af Rusland.

Den svenske statsminister sagde til svensk presse, at han over for Obama havde pointeret, at Sverige er imod en krig mod Syrien uden mandat fra FN's sikkerhedsråd.

Samme holdning har de øvrige nordiske lande officielt indtaget og fastholder stadig – med undtagelse af Danmark og den danske regering, der vil støtte USA med eller uden FN, og lige meget hvad det gør.

- Vi støtter det politisk, moralsk og diplomatisk. Der er ikke nogen, der har bedt om, at vi deltager militært, og derfor vil jeg ikke tage stilling til det hypotetiske spørgsmål, siger Helle Thorning-Schmidt.

Den danske regering er til sin skam 100 pct. med – og 100 pct. medforbryder.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 9 - 2013

TEMA: EU's militarisering og Danmark

Giv folketinget modstand! s.2

Spis kage, og tag et arbejde s. 4

Erhvervsskolereform: Eleverne skal betale s. 5

Finanslov og Enhedslisten s. 7

Syrien: Side om side med al Qaeda s. 9

Chile: Kampen for frihed s. 12

Militarisering: EU og Danmark s. 14

Dansk imperialisme: Afrika s. 18

Ægyptens kupregering s. 20

EMEP om Syrien s 22

Verden ifølge Latuff

Obamas kavalieri

USA, og vennerne pønser stadig på at starte en krig mod Syrien